

A woman with long, wavy brown hair, wearing a black, draped dress, stands on a city street. She is looking back over her shoulder towards the camera. The background shows tall buildings and a busy street with cars and pedestrians.

Kdysi
nejlepší přítelkyně.
Nyní
soupeřky na život
a na smrt.

Louise
Bagshawe

KARIÉRIŠTKY
v akci

KARIÉRISTIKY v akci

Louise
Bagshawe

KARIÉRIŠTKY
v akci

Přeložila Lucie Johnová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2015 Louise Mensch
All rights reserved.

Z anglického originálu *Career Game*
(First published by Headline Review, London, 2015)
přeložila © 2016 Lucie Johnová
Redakce textu: Zuzana Pokorná
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky © 2016 Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-467-6 (pdf)

Michaelu Sissonsovi a Fioně Petheramové –
díky za nádherné dobrodružství.

Kapitola první

„Dámy a pánové – přivítejte, prosím, v Rockové dvoraně slávy žijící legendu, úžasnou a jedinečnou – Rowenu Krebsovou!“

Nabitý sál zabouřil hlasitým potleskem. Barevné kužely světla klouzaly sem a tam po jevišti a z reproduktorů se linul opravdový hit let minulých, skladba „Něžná past“, nejpopulárnější písnička skupiny Atomic Mass. Publikum vyskočilo na nohy – rockové hvězdy, popové idoly, nejúspěšnější producenti, hudební magnáti a špičkoví manažeři; na každoroční ceremoniál slavnostního uvádění do Dvorany slávy dorazil každý, kdo něco znamenal.

Tohle bylo navždycky. Vstup mezi nesmrtelné.

Když jste se dostali až do Clevelandu, hudební svět vás prohlásil za krále. Nebo za královnu.

Rowena Krebsová vplula na jeviště. Působila jako bohyně, sošná, nádherná, plavé vlasy elegantně vyčesané a upevněné na temeni hlavy. Na světě není mnoho dvaadvacítiletých žen, které by si na sebe mohly dovolit vzít smetanově bílý šifon spolu s diamanty, ale Rowena se v dlouhých, úzkých šatech z krémové látky, které dokonale obepínaly její štíhlou postavu a zdůrazňovaly její přirozené opálení a cvičením zpevněná záda a paže, jen vznášela. Vyzařovala z ní ona věčná sebedůvěra a vyrovnanost, odraz energie, díky níž se stala vůbec první ženou, která kdy řídila nadnárodní nahrávací společnost. V tomhle mužském světě zaujímal vedoucí postavení už celých dvacet let.

Dnes večer Roweně Krebsové nechybělo vůbec nic, snad jen skutečná koruna na hlavě.

Na krku se jí třpytil diamantový náhrdelník, za který by se nemusela stydět ani ruská carevna. Drahé kameny pod reflektory divoce jiskřily, byl to jakýsi její soukromý ohňostroj, ve výbuchu světél probleskovaly rudě,

zeleně a modře. Na levé ruce měla Rowena snubní prsten, obrovský pěti-
karátový diamant od superúspěšného producenta Michaela Krebse, muže
o dvacet let staršího než ona, který se ode dne, kdy se seznámili, stal ter-
čem zlomyslných pomluv.

Krebse někteří považovali za pěkného mizeru a závistiví konkurenti si
špitali, že jeho žena není o moc lepší. Krebs sám byl samozřejmě uveden
do Dvorany slávy už před několika lety spolu s Dr Drem a Muttem Lan-
gem jako jeden z nejúspěšnějších producentů v dějinách rockové hudby.
Teď měla Rowena přinést rodině Krebsových další vítězství. Ona
a Michael byli nejmocnějším párem v hudební branži a tenhle večer pat-
řil jim.

Televizní monitory teď zabíraly Rowenina manžela zblízka. Michael
Krebs si užíval potlesk a nespouštěl oči ze své ženy. Byl holohlavý a pod-
saditý, pod látkou smokingu, který oblékal s krajní nechutí, se mu viditelně
rýsovaly svaly na hrudi a na pažích. Dokonce i v šedesáti patřil k mužům,
kteří nejraději nosí tričko a džíny. Díky několika desítkám let posilování
získal pevné, vojenské držení těla a tmavé oči orámované hustými černými
řasami byly ještě pořád hypnoticky smyslné. Jeho typický nemilosrdný
pohled se v tuhle chvíli upíral na Rowenu a byl plný touhy. Krebs zíral na
svou ženu, jako by se už nemohl dočkat, až budou zpátky v luxusním pod-
krovním apartmá a on z ní bude moci ty elegantní šaty strhat. Když
kamera výraz jeho tváře zabrala zblízka, několik žen v publiku tichounce
zasténalo a některé z nich kradmo pohlédly na manžela.

Tohle byl milostný vztah hraničící s posedlostí. Ve tváři Michaela
Krebse se odrážela touha a majetnické pocity, na televizních monitorech
to bylo jasně patrné.

Potlesk a pískot sílily, až dosáhly impozantní hlasitosti. Rowena se
usmívala nejen na přítomné diváky, ale i na kamery. Potom zvedla ruku,
aby si zjedнала ticho.

Byla jen ředitelkou nahrávací společnosti – ale vypadala a vystupovala
jako skutečná hvězda.

„Děkuju vám. Moc vám všem děkuju.“

Další ovace.

„Je to pro mě neuvěřitelná pocta. Hlavně se na mě díky tomu nebude
Michael doma moct tak vytahovat.“

Publikum se rozesmálo. Kamery zabraly jejího manžela, který jen lehce zavrtěl hlavou. Další smích.

„Ale musím mu poděkovat – pro mou kariéru byl hrozně důležitý. Stejně jako všichni z Musica Records. Moje dobrá kamarádka, legendární Barbara Lincolnová. Skupina Atomic Mass, která to pro mě tehdy v té hospodě v Sheffieldu všechno odstartovala. Je báječné vidět je, jak i dnes jezdí na společná turné. A především chci vzpomenout na Joshuu Obermana. Když jsem v téhle branži začínala, muži se v ní se ženami o své zkušenosti nedělili. Ale Josh to všechno změnil. Byl pro mě jako otec. Doufám, že ani my všichni, kdo jsme se tu dnes sešli, nezapomeneme pomoci alespoň jednomu člověku, aby se po tom žebříku vyšplhal za námi nahoru.“

Pozvedla zlatou sošku k nebesům.

„Riskl jste to se mnou, Joshi, a já vás miluju. Tohle je pro vás.“

Na velkých obrazovkách vedle ní se objevila starcova tvář a znovu se zvedla vlna potlesku, která se nesla celým sálem. Legendárního hudebního magnáta si tu všichni pamatovali a hleděli teď na Rowenu s ještě větším uznáním než předtím.

Na pódiu zazněla závěrečná znělka a byla čím dál hlasitější, ovšem Rowena Krebsová ještě neřekla všechno, co měla na srdci. Naklonila se blíž k mikrofonu.

„Ach, a nesmím zapomenout na Topaz Rossiovou,“ dodala. „Díky tobě to bylo opravdu zajímavé.“

Byt Topaz Rossiové zabíral celé devatenácté patro budovy a ona toho s chutí využívala.

Vstávala brzy. Měla ve zvyku uvařit si po ránu velký hrnek horké voňavé kávy se skořicí, sednout si s ním na balkon a sledovat východ slunce. Dnes ráno bylo nádherně. Ve městě takhle časně vládli klid a mír a Topazin balkon byl něco jako zahrada nahoře na obloze, světlo rozbřesku sem pronikalo přes filtr listů a květů, které byly všude kolem, a ona zvolna popíjela kávu z obřího šálku z anglického kostního porcelánu a vychutnávala si její bohatou chuť. Vytvořila si tak trochu prostoru, který měla jen sama pro sebe, než ji pohltní zmatky dne a velkoměsta.

Hluboko pod ní se jako zelený koberec rozprostíral Central Park a ze všech stran ho doplňovaly trásně mrakodrapů, muzeí a výškových budov.

Sluneční světlo se odrazilo od čelních skel aut, která se ploužila jako mravenci směrem k Manhattanu, středu světa.

Pro Topaz Rossiovou byl New York ještě pořád to nejsenzačnější město na zeměkouli. A ona byla vysoko nad ním – a nejen v jednom smyslu slova. Byla vysoko nad ním doslova, to když si teď seděla ve své zahradě v oblacích. Byla však vysoko i v přeneseném slova smyslu, protože vládla společnosti American Magazines a jako její ředitelka se konečně dostala do vedení největší stáje exkluzivních měsíčníků v zemi; profesionálně zpracované tituly, které ona a její tým každý měsíc posílali do světa, se zabývaly všemi možnými tématy – od módy až po finance. Ve svém oboru byla Topaz Rossiová nesporně vlivná osoba.

Topaz Rossiová měla v životě jen dva rivaly. Jedním z nich bývala Rowena Krebsová, rozená Gordonová, nyní znovu její nejlepší kamarádka – i když bydlela tisíce kilometrů daleko na poklidném kalifornském pobřeží. Druhým rivalem, který Topaz na chvíličku porazil, byl Joe Goldstein, který byl teď jejím manželem.

Kdysi před lety Joe svět časopisů opustil a zamířil do televizního průmyslu, minulý rok pak přijal nabídku, že převezme skomírající stanici Národní americká televize, zkráceně NAT. Manželé Goldsteinovi teď představovali v manhattanských médiích dvě vlivné osobnosti. Navíc ještě měli dvě děti. Topaz měla dojem, že si svou oázu na střeše i tenhle soukromý, poklidný rituál, který ji má připravit na ráno, zaslouží.

Jistě, bylo to přílišně drahé. Ale stálo to za to – za každý mizerný cent.

New York měl spoustu předností, rozhodně se o něm ale nedalo říct, že by byl klidný nebo že by tam byla přemíra prostoru. Pokud si chtěl člověk užívat venkovského prostředí, mohl si ho v létě dopřát v Hamptons, tedy pokud patřil k lidem, kterým jejich životní styl umožňoval bydlet dvě a půl hodiny jízdy autem od centra dění.

Topaz Rossiová a Joe Goldstein si chtěli žít na vysoké noze: toužili po skvělém výhledu, velké obytné ploše a – což bylo pro děvče z italsko-americké rodiny, které vyrůstalo na ulicích Bronxu a nějakým zázrakem se mu podařilo získat Rhodesovo stipendium na Oxfordu, nejdůležitější – po kousku zeleně a svěžího listoví a po troše soukromí, zkrátka po místě, kam by se mohli uchýlit, aby si odpočinuli od stresu.

Proto tedy těch půl milionu dolarů navíc a k tomu ještě devět měsíců

péče o zahradu. Byl tu využitý každičkový centimetr od zábradlí až po stěny, a když přišlo letní ráno, jako bylo tohle, stávala se z Topaz Rossiové, nemilosrdné královny na podpatcích, obyčejná dívka hovící si ve středo-mořské besídce.

Káva ovoněná skořicí chutnala báječně. Topaz se v lehátku pohodlně opřela a užívala si výhledu na město.

Její zahrada na střeše byla rozdělená na jednotlivé „místnosti“, venkovní prostory, které v člověku vyvolávaly různou náladu: v jednom rohu se zelenal mech a spolu se zenovými kameny se odrážel v lesklé tůňce, byla tu i japonská zahrada, ve které mohl Joe meditovat, druhá polovina terasy byla zase věnovaná Topazinu sicilskému dědictví. Vzduch byl provoněný rozmarýnou rostoucí v květináčích pod dvěma olivovníky se stříbřitými listy, za Topazinými zády na pozadí temného lesklého listí zářily květy citronovníku a po stěnách šplhaly houževnaté popínavé růže.

Topaz sledovala zelenou plochu Central Parku dole pod sebou a vychutnávala si teplé ráno. Za chvíli už se bude muset převléci do běžeckého oblečení a potichoučku projít bytem, aby neprobudila man-žela. Děti, které spaly každé ve svém pokoji, by ji neslyšely, ani kdyby dupala jako slon, nejspíš včera zase zapadly do postele až hodně pozdě, ačkoli dnes měly školu. S Joem to ovšem bylo něco jiného.

Topaz tyhle ranní chvílky milovala. Pomalu dopila kávu a upřela pohled nahoru na bílé nadýchané obláčky. Zanedlouho už poběží svou obvyklou trasu, k jezírku s lodičkami v Central Parku a pak kolem něj, dál bude pokračovat mezi stromy a bude si razit cestu přes jezdecké stezky. Central Park byl dokonalý, kousíček venkova – no, alespoň téměř – uprostřed velkoměsta, lepší než jiné newyorské parky, větší, krásnější; Manhattan věděl, co dělá. Tohle místo bylo upravené tak, aby zastíňovalo svým návštěvníkům pohled na betonové zdi města, kdekoli to jen bylo možné. Do devíti ráno tu lidé směli venčit psy bez vodítka, a tak se Topaz při ranním běhání vyhýbala chrtům, kokršpanělům a nadšeným voříškům a mávala na pozdrav společenství ranních ptáčat, lidem, kteří si stejně jako ona přivstali, aby si odbyli svou dávku pohybu ještě předtím, než den doopravdy začne. Běžci a chodci byli všude kolem, muži svlečení do půl těla tiskli na trávniku tělo k zemi nebo se přitahovali k větvím stromů, věnovali čas posilování v přírodě. Město bylo plné života a nejúspěšnější rekreační

sportovci vnímali péči, kterou svému tělu poskytnou, jako jakousi investici: ráno od pěti do sedmi třiceti lidí běhali všude, kam se člověk podíval, podél vlnolamů u břehů East River i v parcích. Central Park, který měla Topaz nejbliž, byl přímo ve středu dění.

Topaz si zapsala pár poznámek a připravila se na zbytek dne. Začínalo se pracovat na letních číslech, později bude muset všechno zkoordinovat, bude muset domluvit lidem v redakcích, aby svou práci dělali pořádně. Zastává vedoucí pozici, všechno závisí na ní. Móda, bydlení, finance... Časopisy společnosti American Magazines se zabývaly vším možným a Topaz se aktivně podílela na jejich obsahu. Ve většině z nich někdy v průběhu své zářné kariéry působila jako šéfredaktorka, teď je z ní konečně velký šéf. Nebo spíš velká šéfká. Někdo by o ní určitě řekl, že je pěkná mrcha. To bezesporu. Jenže tohle je New York, tady se člověk nedostane nahoru, aniž by pár lidem šlápl na kuří oko.

Jako by to Topaz nebylo jedno. *Bud' budete tancovat, jak pískám, nebo si nezatančujete vůbec.*

Dopila kávu, vůně skořice se mísila s vůní pomerančových květů a bylnek. Byla pořád ještě trochu unavená, ale rychle vyskočila z lehátka. Je na čase začít něco dělat – vyčerpání není žádná výmluva. Nejlepším lékem na ně je nějaká činnost. *Prostě to udělej!* Nejlepší slogan všech dob.

Tichounce vstoupila do místnosti, kde měla šatnu, a převlékla se do běžeckého. Odras jejího těla v zrcadle svědčil o tom, že žije zdravě. Usmála se. Pořád ještě byla pěkně stavěná, měla pevnou postavu, nad štíhlými, ale silnými stehny a pod útlým, vypracovaným pasem se klenul pěkný zadeček. Nadra měla i po dětech plná a nepovislá, sice si je nechala trochu přizvednout, ale byla celá její a v podstatě dokonalá. Vždyť taky běhá, až se z ní kouří, a k tomu ještě posiluje – a je to znát. Tahle sexy postavička ještě dnes vyvolává venku na ulici obdivná hvízdnutí.

S úsměvem si vzpomněla na Joea. Její manžel na tom byl stejně dobře jako ona. Čtyřikrát do týdne trénoval box a chodil na hodiny různých bojových umění. Když ze sebe shodil tepláky nebo kimono, převlékl se do některého ze svých dokonale padnoucích obleků ze Savile Row, které perfektně ladily s jeho kaštanově hnědými vlasy a tmavýma očima. K obleku nosil jen pár doplňků, obvykle to byly pouze masivní platinové rolexky a nádech sebejistoty, která se dostavuje spolu s úspěchem.

Topaz dnes čeká další úspěšný a hektický den v práci. Zavázala si tkaničky běžeckých bot, připravená pustit se do ranních povinností.

Na okraji chodníku čekala limuzína. Michael Krebs si potřásl rukou ještě s pár dalšími lidmi, přijímal gratulace. Potom se vydal hledat Rowenu. Stála v hloučku rockových hvězd, které byly většinou mladší než ona, přesto na ni však všichni muži vrhali toužebné pohledy, dívali se na ni se směsicí dychtivosti a uctivé bázně. Na tohle už byl Michael dávno zvyklý. Přítomné dívky – mezi nimi i dvacetiletá basistka skupiny Crater, letošní rocková senzace – na ni jen zíraly a z očí jim čísel zbožný obdiv.

Rowena Krebsová dnes byla jednou z opravdu mocných žen. Žádná kytara, žádný mikrofón, nebyla rocková hvězda ani popová zpěvačka. Zato byla ředitelkou společnosti Musica Records a všechny tyhle lidi kupovala a prodávala. A oni ji za to milovali.

„Je na čase vypadnout.“ Krebs sebejistě přistoupil k manželce a skupinku narušil. Položil Roweně ruku na spodní část zad, vsunul dva prsty do průstřihu v jejích šatech, který měl tvar klíčové dírky, a pohladil ji po nahé kůži. Ucítil, jak na jeho dotek okamžitě zareagovala, bylo to jako elektrický výboj, prudce se narovnal, jako by utrpěla šok, po pokožce jí přeběhlo zachvění. Byla vůči jeho dotekům nádherně vnímavá, nemohla si pomoci a jeho to vzrušovalo. Mladší muži ustoupili, pole opanoval dominantní samec.

„Díky, že jste si na nás udělala čas, Roweno.“

„Gratuluju, Roweno.“

„Byla pro mě obrovská čest se s vámi setkat.“

„Sakra, tímhle se budu chlubit celej rok.“

„Podepište smlouvu s Musica Records,“ opáčila Rowena lehkým tónem a přitiskla se zády k manželovým prstům. „Pak se spolu můžeme bavit každý den.“ Obrátila se tváří k Michaelovi a na své obdivovatele okamžitě zapomněla. „Auto už je tady?“

Přikývl. „Tudy.“

„Hele, nač ten spěch?“ Jefé, raper, který prodal už přes milion cédéček a jehož nahrávky se usadily na vrcholu žebříčků jako číhající tygr, zvedl ruku plnou masivních, nebezpečně vyhlížejících prstenů z ryzího zlata. Očividně se mu nechtělo nechat Rowenu odejít. Mrzutě pohlédl na

Krebse, jako by ho vyzýval na souboj. Jeho starší protivník býval legendární producent, no jistě, ale teď už je spousta let mimo hru, sedí si na nějaké té zatracené pláži v Malibu nebo kde. Jakým právem se takhle bezvadné kočky zuby nehty drží? Rowena Krebsová je dokonalou ozdobou pro úspěšného muže. Ta ženská je třída.

Zamračil se. „Chcete jít dneska brzo spát? Tak madam nechte, ať tady zůstane. Jestli vám uletí letadlo, vždycky vám můžu koupit nový letenky.“ Ušklíbl se a ukázal jim bílé zuby s plombami z ryzího zlata. „Do první třídy.“

„To je od vás hezké.“ Krebs se mladšímu muži podíval zpřímá do tváře. „Ale letíme až zítra, letadlo odstartuje, až řeknu. Poletíme soukromým tryskáčem.“

Ostatní pánové v hloučku se zasmáli a rapper se zarděl, až byl ve tváři temně rudý. Do hajzlu, tohle byl tedy trapas. Se zdráhavým obdivem Krebsovi kývl na pozdrav.

„Dobrou noc,“ rozloučila se Rowena. Pak následovala manželka ven z místnosti a ani se neohlédla.

„Tomu říkám pracháč, kámo,“ obrátil se k Jefému jeden z jeho nohsledů. „Ty dva jsou legenda. A ona má fakt zatraceně sexy prdelku.“

„Pche,“ pokrčil Jefé rameny a snažil se skrýt závist. „Ten dědek už ji brzo začne unavovat. A víš co, jsou to dinosauři, oba dva. To přece slovo ‚legenda‘ znamená, nemám pravdu?“ Znovu se rozhlédl po obrovském tanečním sále a pohrdavým gestem obsáhl slavnostně oblečené hosty, šperky i září reflektorů. „Přesně o tohle tady jde. Přijdeš sem a oni tě pohřbí.“ Kolem právě procházela servírka s nápoji a on popadl jednu vysokou sklenici se šampaňským. „Teď přichází náš čas.“ Jeho patolízalové souhlasně zahučeli. „Krebs a Ledová královna jsou vyřízený.“

V hotelovém apartmá bylo všechno pečlivě připravené. Ve stříbrném kbelíku byla přichystaná další, neotevřená láhev šampaňského a v pokoji byly desítky rudých růží, rafinované luxusní kytice pivoňek a kosatců, mraky voňavých narcisů. Roweně Krebsové tu vzdávala hold polovina zástupců hudebního průmyslu. Nikdo nechtěl zůstat stranou. Všude kolem se povalovaly další dary – košíky s parfémů značky Floris či cukrovinky Charbonnel et Walker –, ze strany Američanů to byl projev úcty k Roweniným britským kořenům.

„Všechno je to úžasně milé,“ poznamenala Rowena, když za nimi Krebs zavřel dveře, stiskl knoflík „Nerušit“ a zasunul do zástrčky konec starobylého bezpečnostního řetízku. „Musíme zjišťovat, od koho co je?“

„Hotelová služba to může sepsat. A květiny poslat do místní nemocnice.“

„To bude trvat věčnost,“ rozhlédla se Rowena po záplavě květů, mašlí a váz z broušeného skla.

„Dal jsem tomu člověku spropitné pět set dolarů.“

Rowena se zasmála. „V tom případě to zřejmě nebude problém.“

Pocítila bodnutí čerstvé touhy. Michael se o všechno postaral, jako vždycky. Ať už potřebovali cokoli, on na to myslel s předstihem.

Přistoupil k ní, očima přejížděl po jejích šatech. Byl to tentýž pohled dravce, kterým ji sledoval v Dvoraně slávy, ovšem teď, když tu nebyly televizní reflektory ani diváci, ho viděla i Rowena. Prudce se nadechla.

Krebs se k ní přisunul blíž, zůstal stát těsně u ní, tyčil se nad ní a rty měl jen kousíček od její tváře. Zrychlil se jí dech, její tělo se rozechřívalo a otevíralo. V klíně cítila vlhkost a vzrušení. Ten pohled v jeho očích viděla už mnohokrát, tisíckrát. Věděla, co bude následovat.

„Hezké šaty,“ prohlásil. „Svlékni si je.“

Rowena sjela rukama za záda a zápasila s háčkem a očkem. Její manžel jí nepomohl. Šaty, její exkluzivní model, sklouzly k zemi, kde se rozlily ve smetanově bílé jezírko šifonu. Byla svlečená dřív než on, drobná něžná ňadra se nadále skrývala v podprsence bez ramínek, spodní kalhotky tvořil jen kousíček krajky v barvě bílé kávy, nahé, pevné nohy se jí dolů elegantně zužovaly až ke střežičkům na vysokých podpatcích od Manola Blahnika.

Krebs cítil, že mu penis ještě víc tvrdne. Rowena byla svůdná, báječná. A jeho. Sáhl jí za záda, rozepnul jí podprsenku a odhodil ji. Jablíčka jejích ňader byla teplá, vítala jeho ruce, v drsných dlaních cítil bradavky ztuhlé touhou.

„Vlasy,“ poručil zastřeným hlasem.

Zasténala a zvedla ruce, vytáhla si z dlouhé plavé hřívy sponky a nechala si ji v nekonečné záplavě spadnout na záda. Vlasy jí sahaly až pod pás, nikdy si je nenechala zkrátit, nikdy nepodlehla diktátu módy. Krebs si pohrával s jejími ňadry, nepřetržitě, bez milosti, sám byl ještě pořád kompletně oblečený. Rowena se snažila opanovat, třela si stehna o sebe.

„Všechny ty pocty. Super. Ale nebylo by pro tebe moc dobré, kdyby sis to nechala stoupnout do hlavy, nemám pravdu?“

„Máš,“ dostala ze sebe, byla už pod jeho dotyky úplně mokrá a tak nažhavená, že se sotva držela na nohou. Krebs jí prudce stáhl spodní kalhotky dolů po stehnech, pevně ji svíral, jedním prstem přejížděl po její šterbince, dráždil ji. „Panebože, Michaelo, prosím...“

„Tak ty prosíš,“ usmál se a přistoupil ještě blíž, vzal ji do náruče, látka jeho obleku se jí přitiskla na nahou pokožku. „Tohle že jsi řekla? Já tě dost dobře neslyšel.“ Jednou rukou jí sklouzl pod zadeček, laskal ji, rozněcoval její touhu. „Řekni to ještě jednou.“

„Potřebuju tě... Panebože, prosím tě, miláčku...“

Vklouzl jedním prstem dovnitř, hladil žhavé teplo jejího břicha. Byla jeho, celá jeho. Ještě pořád ji vzrušoval, každičkou noc nad sebou díky jeho laskání ztrácela vládu, kdykoli se jí dotkl. Měl chuť se z ryzího pocitu vítězství zasmát, měl chuť to ještě trochu protahovat, přimět ji, aby ji touha skutečně bolela, tak to totiž měla ráda, oba to tak měli rádi. Ale teď už se mu nechtělo čekat, na to po ní příliš toužil. Vzal ji do náručí a zvedl ji ze země, jeho svalnatá postava váhu jejího štíhlého těla téměř ani necítila. Odnal ji k posteli.

Přímo naproti nim bylo obrovské zrcadlo, které pokrývalo celou jednu stěnu. Krebs si strhl sako a košili, rozepnul si poklopec, zvedl Roweně ruce za hlavu a přidržoval jí je přitisknuté k posteli, přiměl ji, aby roztáhla nohy. Lapala po dechu rozkoší, otáčela hlavu, aby viděla, jak se nad ní její manžel pohybuje.

„Jako by věděli, že přijdeme,“ usmál se Krebs, sklonil k ní hlavu a nepřestal ji pevně držet, ani když se jí zmocnil.

Joe Goldstein měl kocovinu. Měl za sebou perný večer, účinkující a štáb největšího hitu společnosti NAT, seriálu *Summerside*, slavili rekordní sledovanost závěrečného dílu poslední série. Členové správní rady společnosti po něm chtěli, aby se s těmi lidmi bavil, s jedním každým z nich – v chabé naději, že by tvůrci seriálu mohli vymyslet nějaký nový projekt, který by na ten původní volně navazoval. Ukončení *Summerside* zároveň znamenalo i konec pěti let vysoké sledovanosti a peněz z reklam dokonce i v tomhle neuvěřitelně fragmentovaném světě. A to společnost NAT děsilo.

Dan Patrice a Jordan Ballot rozhodně nebyli ve světě hodinových epizod žádní velcí géniové. Ale ovládli pole moderních kriminálních příběhů – a to všechno díky obrovské sexuální přitažlivosti jedné jediné ženy.

Výstřední, nádherná hvězda seriálu *Summerside*, tmavovlasá sexbomba Maria Gonzalesová, se rozhodla, že už toho má dost, a davy jejích fanoušků odejdou spolu s ní. Členové správní rady Joeovi v zoufalé snaze udržet pro společnost alespoň část jejího kouzla nařídili, aby na večírku zůstal, aby se nechal vidět, aby se usmíval. Pokud Maria odmítá natočit další díly *Summerside*, měli by ji získat do nějakého jiného pořadu.

Joe podobné šaškárny nesnášel. Luxusní kanceláře vedení nebyly určené k tomu, aby se tam masírovalo něčí ego. Závislost NAT na Gonzalesové mu poslední dvě série *Summerside* pila krev, nikomu se však nechtělo zbytečně vyvolávat problémy. Od Joea jako nového generálního ředitele se čekalo, že vylepší finanční situaci společnosti, ale přitom nechá programové ředitele, aby se o obsah vysílání starali oni. Jenže jim se to nedařilo. Zatuchlá, vyčpělá programová nabídka prostě stála za starou bačkoru a včerejší večírek nedokázal zamaskovat nepříjemný pach zoufalství, který televizní stanici NAT propustoval.

Joe měl hlavu jako střep. Podíval se na hodinky. Děti přijdou pozdě do školy. Autobus už jim ujel. Ztracená práce, kde je ta Topaz? To už šla zase běhat? Dobře, dneska má snídani dělat on, ale Topaz mohla tušit, jak na tom bude, mohlo jí to dojít. Koneckonců dobře věděla, že Joe na ten večírek na oslavu konce natáčení *Summerside* musí jít. Jak má asi v tomhle stavu připravovat snídani?

„Vstávat,“ štěkl směrem k pokojům dětí a škulbl sebou, když mu v hlavě zatepala bolest.

„Trhni si nohou,“ ozvala se odpověď zpoza dveří nalevo.

„Rono, co to má, ksakru, znamenat?“ Rozzuřený Joe vletěl do dceřina pokoje, rozsvítil a stáhl z ní pokrývku. „Za pět minut budeš oblečená, nebo máš o víkendu domáci vězení, to ti přísahám. Nestojím o další sezení s ředitelem školy.“

„Fašouně,“ odsekla, ale spustila dlouhé nohy z postele. Joe skrz stěnu slyšel, jak se jeho syn v koupelně u svého pokoje sprchuje.

Za chvílku budou hotoví, rozespálí a nedostatečně připravení. Joe popadl telefon a zavolal do garáže, aby mu připravili auto. Kvůli těmhle

dvěma zvykaným a líným pubertálním spratkům dorazí pozdě do práce – tedy pokud se i on bude chtít osprchovat.

„Měli byste si vzít z ledničky muffin. To je dneska vaše snídaně. Já nemám čas.“

„Ale tati,“ namítl David. „To přece není žádná snídaně.“

Rona se vynořila ze svého pokoje, na sobě džíny a tmavou košili, hnědé oči rozespalé, vlasy jí ještě nestačily uschnout a měla je stažené do ohonu.

„Tak vstávejte dřív. Když máte druhý den ráno školu, nehrajte dlouho do noci World of Eklhaft.“

Děti se rozvihňaly. Goldstein zamířil do své koupelny a práskl za sebou dveřmi. Měl vztek na sebe i na ně, ale taky na Topaz, na Marii Gonzalesovou, na společnost NAT a vůbec na celý pitomý svět.

Prostě další den v ráji.

Kapitola druhá

Ředitelství společnosti American Magazines zabíralo celé dvacáté deváté patro. Společnost sídlila na Šesté avenue kousíček na jih od společnosti NewsCorp, v okázalé budově navržené v devadesátých letech jakýmsi úspěšným architektem. Polovina oken měla tabulky ve tvaru trojúhelníku, jež odrážely světlo, takže ať stál člověk na ulici kdekoli, viděl poblikávající záblesky tvořící strakatý harlekýnský vzor, který se pohyboval v závislosti na slunci a na místě, odkud se dotčný díval. Budova čněla do výšky jako skleněná sopka, neustále žhavá, neustále sršící jiskrami. V tom se podobala samotné Topaz Rossiové.

Topaz dorazila do práce brzy, dělala to tak, kdykoli to jen bylo možné. Když si člověk takhle zajistil trochu času na přemýšlení, den pak probíhal daleko lépe.

A dnes Topaz přemýšlet opravdu potřebovala.

Dorazily údaje o počtu prodaných výtisků jednotlivých časopisů v minulém měsíci. A nebyly nijak příznivé. Ještě důležitější bylo, že společnost American Magazines utrpěla ztráty v oblasti, na které záleželo opravdu hodně: přicházela o peníze z reklam. V Topazině branži tkvělo tajemství úspěchu právě v tomhle. V časopise mohly být dvoustrany s tou nejžhavější módou, mohly tam být články o té nejvybroušenější architektuře, ale to ještě neznamenalo, že bude úspěšný. Čtenáři, stejně jako potenciální partneři, dokázali vycítit zoufalství. Chtěli časopisy plné nablýskaných reklam, magazíny vonící úspěchem, kde bylo víc věcí ke čtení, víc věcí, které si mohli zamilovat.

„Dobré ráno, Karle.“

„Dobré ráno, paní Rossiová.“ Strážnému na recepci právě začínala služba a byl ještě pořád trochu rozespalý, pohled na Topaz Rossiovou ho však vždycky probral.

„Už tu někdo je?“

„V kancelářích vedení ne, paní Rossiová.“

„To je v pořádku. Vy a já to tu spolu zvládneme.“

Strážný se usmál.

„Ano, madam.“

Skvělá šefová. V kanceláři má seznam všech strážných, prozradila mu jednu její sekretářka. A taky recepčních a lidí z telefonní centrály. Naučila se ta jména nazpaměť a udělala si čas, aby si s každým ze zaměstnanců alespoň krátce promluvila.

Ve společnosti American Magazines vládla přísná disciplína. Pod vedením Topaz Rossiové nikdo nezkoušel žádné hlouposti. Zaměstnanci v nižším postavení neměli chuť dělat problémy, ti ve vyšším se problémy dělat neodvážili.

Je celá šťastná, že je tady první. Tahle kočička je prostě hrozně soutěživá. Typická ctižádostivá a energická Newyorčanka. Jenže když už je člověk šéf, s kým ještě může měřit síly?

„Přeju krásný den,“ rozloučila se se strážným Topaz. Mávla průkazem a prošla automatickými dveřmi, které se s tichým šelestem otevřely, aby ji vpustily dovnitř. Pak zamířila doleva, k výtahům vedení.

Topaz měla v kanceláři kávovar a malou ledničku, a teď věnovala chvíli času na to, aby si uvařila šálek kávy. Vzduch v místnosti prosytilo bohaté aroma teplého nápoje. Topaz byla díky rannímu běhu a snídani nabitá energií. A netrápily ji ani špatné statistiky, měla ráda, když byl po ruce nějaký problém, který by mohla vyřešit. Za psacím stolem ve tvaru ledviny bylo obrovské okno s výhledem na širokou třídu a centrum města, tvořilo jakýsi rám pro dopravní špičku a auta hemžící se hluboko dole, a pro obrazovky s nejnovějšími zprávami na mrakodrapu na druhé straně ulice. Budova American Magazines stála v centru mediálního dění, polovinu času mohl člověk z okna sledovat filmové a televizní štáby, jak venku něco natáčejí. Topaz to místo vyhovovalo, hned vedle byla stanice podzemní dráhy, takže když si potřebovala kdekoli ve městě něco zařídit, byla tam cobydup. Nikdy nepatřila k lidem, kteří by jezdili limuzínou. Cože, uvíznout někde v zácpě, a ztratit tak spoustu času?

Její počítač tiše hučel a na monitoru se posouvala statistická data spo-

lečnosti. Topaz upíjela kávu a nebrala na vědomí výhled za svými zády ani vycházející slunce, které zaplavovalo Manhattan světlem. Nemůže se nechat ničím rozptylovat. Ty výsledky jsou ještě horší, než naznačovaly průzkumy čtenářského zájmu. Jsou vyloženě mizerné.

Co se to, sakra, děje?

Netrpělivě bubnovala prsty o stůl, vzala si grafy a položila je vedle sebe. *Economic Monthly. Lotus. American Girl. Newsbreak. Home and Hearth. Rock Life. Travelista.* Byly tam patrné nějaké větší výkyvy: časopis *American Girl* poslední čtyři měsíce ztrácel čtenářky jako na běžícím páse. Joanna Watsonová, jeho nová šéfredaktorka, kterou najali v Kanadě, to prostě nezvládala. Každé číslo bylo katastrofa. Topaz se rozhodla, že tu ženskou propustí. Ještě dnes. Předtím váhala jen proto, že jinak zásadně poskytovala novým vedoucím pracovníkům alespoň šest měsíců času, protože než došlo k nějaké změně k lepšímu, situace se často napřed ještě zhoršila. Ale Joanna do podniku nezapadala a pokles počtu prodaných výtisků jejich „vlajkové lodi“ byl příliš výrazný na to, aby se dal jen tak přejít.

Topaz se řídila instinktem. Tohle byla nejnepříjemnější součást její práce – nejnepříjemnější součást práce každého ředitele. Ale stejně je potřeba to udělat. Dluží slečně Watsonové setkání tváří v tvář, nepřenechá tenhle nepříjemný úkol personálnímu oddělení. To by bylo zbabělé.

Čím dřív to bude mít za sebou, tím líp.

Pustila na chvíli *American Girl* a Joannu Watsonovou z hlavy a pokračovala v práci.

Časopis *Travelista* na tom byl dobře. Převzala ho Susan Lewisová. Z nějakého důvodu měl tenhle nijak zvlášť významný magazín o cestování úspěch. Získával nové čtenáře, zadavatelé reklamy si v něm platili víc a víc prostoru. Topaz se ale nenechávala unést příliš velkým nadšením. Koneckonců Susan začínala z dost mizerné startovní pozice.

Nicméně časopisy *Home and Hearth, Newsbreak* a *Economic Monthly* byly pro Topaz záhadou. Neprošly žádnými zásadními změnami, a přitom počet čtenářů u všech nebezpečně klesal. Pracovali tam pořád stejní lidé, tak jak si vysvětlit, že to hned s několika tituly jde takhle z kopce?

Vedle v předpokoji se otevřely dveře.

„Brade?“

„Ano, paní Rossiová?“

Ve dveřích se objevil její asistent, jako obvykle byl jako ze škatulky, měl na sobě oblek značky Brooks Brothers. Brad byl mladý a hezký a nedělal si těžkou hlavu s tím, co si lidé obvykle o asistentech a sekretářkách vedoucích pracovníků myslí. Topaz se s ním seznámila na služební cestě do Los Angeles, kde v hotelu, ve kterém bydlela, pracoval jako služebně mladší *concierge*. Zalíbil se jí, a tak ho na místě zaměstnala. Brad Wilkins viděl v práci na Manhattanu zajímavou změnu prostředí, bezdůvodně přeláčených herců a věčně vystresovaných agentů už měl plné zuby. Okamžitě Topazinu nabídku přijal.

„Mám hlad.“

„Ano, paní Rossiová. Vy máte vždycky hlad.“

Topaz se usklíbla. „Hodně běhám. Mohl byste mi někde splasit miskou solených kešu a vlašských ořechů?“

„Hned to bude.“

„A naplánujte mi schůzku s Joannou Watsonovou, hned teď.“

„Podívám se, kdy bude mít chvíli volno.“

„Kašlu na to, kdy bude mít volno. Řekněte její sekretářce, ať prostě zruší její první jednání a pošle ji sem nahoru. A hned potom chci vidět její zástupkyni Lucy Kleinovou.“

„Samozřejmě,“ přikývl Brad. „Mám její sekretářce naznačit, ať jí rovnou sežene odvoz?“

Topaz se usmála. Brad nebyl žádný trouba. Po večerech studoval práva, až školu dokončí, přijde o něj, protože Brad se pustí do podnikání jako advokát. Upřímně doufala, že u zkoušek propadne. Byl to ten nejlepší asistent, jakého kdy měla.

„Ano. Jak jste správně uhodl, hodlám ji propustit. Je to samozřejmě naprosto důvěrné. Jakmile vyjde ze své kanceláře a vydá se sem ke mně, požádejte ochranku, ať změní heslo na jejím firemním e-mailovém účtu, na jejím pracovním počítači a tak dále, a taky ať jí zruší zaměstnanecký průkaz.“

„Provedu,“ přikývl Brad bez mrknutí oka. Topaz Rossiová opravdu neponechává nic náhodě. Nebylo zrovna pravděpodobné, že by se nespokojená šéfredaktorka uchýlila k sabotáži, ale ta možnost existovala. A tak se Topaz postarala, aby k tomu nedošlo. „Přinesu vám tu svačinku.“

Ale jeho nadřízená už ho neposlouchala. Upírala pohled na čísla na

monitoru, snažila se v nich najít nějaký řád, identifikovat něco, co tam nebyla zvyklá vídat.

Neúspěch. A v době, kdy u kormidla stojí ona.

Joe Goldstein seděl v čele stolu a snažil se ovládat hněv. Nechal už Topaz na mobilu dvě zprávy. A ona ani jednu z nich nevzala na vědomí. Proč se ta ženská na ten svůj mobil nikdy nepodívá?

David a Rona dorazili do školy zase pozdě, a ještě to vyčítali *jemu*, že je prý nezbudil dřív. Určitě se mu co nevidět ozve ředitel Pointerovy akademie doktor Raynor. Nejspíš dostanou další dopis od kárné komise. Jejich dvojčata z té školy za chvíli vyletí – navzdory těm stovkám tisíc dolarů, které věnoval na školní benefiční akce. Jak se ukázalo, kázeň si člověk nekoupí. Měl kocovinu a v hlavě mu tepala bolest, kterou káva a prášky utlumily jen částečně. V puse měl jako v polepšovně. Do hajzlu. Je už moc starý na to, aby se jako nějaký puberták potloukal po večírcích jenom proto, že pár utahaných starých páprďů chce, aby se vlichocoval do přízně nějakých tvůrčích geniů, kteří jsou zamilovaní sami do sebe a do těch svých pitomých projektů.

„Zůstal jste na tom večírku až do konce? Neříkejte mi, že jste odešel dřív,“ obrátil se k němu Harvey Bostock.

Goldstein spolkl povzdech.

„Ano, zůstal jsem tam až do konce.“

Rozhlédl se po místnosti. Všichni členové správní rady společnosti NAT mu pohled oplátili. Harvey Bostock, její všemocný předseda. Jack Travis, který podnikal v oblasti internetu, osmatřicetiletý a inteligentní, už teď to byl miliardář a patřila mu značná část NAT. Emma Sandersonová, absolventka Harvardu a specialista na styk s veřejností, do správní rady ji přizvali poté, co musela společnost za dob jejího předchůdce čelit skupinové žalobě v souvislosti se sexismem. Osobně se Joe Goldstein domníval, že je Emma absolutně k ničemu. Na druhou stranu Lilah Evansová, druhá z žen, které teď seděly u stolu, byla tvrdý oříšek. Bylo jí už šedesát sedm, na nose jí seděly tlusté brýle, v obličejí měla neustále ocelově chladný úsměv a Joe si jí vážil. Lilah bývala v sedmdesátých letech špičková agentka a ještě dnes měla skvělý čich na lidi i nápady. Lou Conrad a Steve Byers byli dva padesátníci, oba šéfovali jiným televizním společnostem

a z celé správné rady nejspíš jako jediní jakžtakž věděli, jak to dnes v televizi chodí. Ale ani jeden z nich už pár let nepřišel s žádnou novou show, ať už převzatou nebo původní – ostatně spíš by se dalo mluvit o pár desetiletích.

Joe Goldstein tu bral obrovský plat a měl právo na přednostní nákup akcií, jenže tyhle akcie šly s koncem včerejšího večírku dost dolů. A Harvey z toho byl nervózní – největší zisky jim přinášela právě jejich hlavní hvězda, Maria Gonzalesová.

„To je dobře. Je důležité, aby vás jako hostitele bylo na večírku *vidět*. Aby bylo vidět, že ten seriál *osobně* podporujete,“ poznamenala přihloupě Emma Sandersonová. „Nejdůležitější je PR, Joe. Tihle lidé chtějí, aby jim ostatní prokazovali úctu, a vás musí být vidět, jak to děláte. Tedy pokud si budeme chtít zajistit další seriál s Marií Gonzalesovou.“

„Přesně tak to je,“ nechal se slyšet Bostock.

„Ne. To je nesmysl,“ opáčil Joe.

„Prosím?“ zeptala se Emma.

„Slyšela jste,“ odsekl Joe. Zamračila se na něj a on si všiml, že Lilah Evansová potlačuje úsměv. „Nenajali jste mě proto, abych vám tu všechno odkýval. Najali jste mě, abych postavil na nohy skomírající televizní stanici. A to jsem taky posledních pár let dělal.“

„Jenže letos nám sledovanost klesá. Pokud jste si toho náhodou nevšiml,“ podotkl sarkasticky Jack. „Jestli fakt ne, tak se omlouvám, že vám tu špatnou zprávu musím sdělit zrovna já.“

„Sledovanost klesá, protože mě rada neposlouchá. Přetáhli jste mě sem z NBC, ale přitom jste mi neposkytli prostor, abych tu práci mohl dělat.“ Goldstein si prudce přitiskl konečky prstů na bolestivě tepající spánky. „To proto, že máte strach, jeden každý z vás. Říkal jsem vám, že musíme rozšířit činnost. Zbavit se mrtvé dramaturgie. Chtěl jsem, aby *Summerside* skončil už po minulé sérii.“

„V tomhle čtvrtletí nás drží při životě právě *Summerside*,“ připomněl mu Lou Conrad.

„Samozřejmě. Protože nemáme nic jiného. Nejlepší tvůrci z LA nám svoje věci nenosí. Vidí, že se tu zuby nehty držíme spolehlivých starých hitů, které jsou už dávno za zenitem. Ti nejlepší producenti mají pocit, že ničemu novému nedáme šanci. Proč něco předhazovat NAT, když tam hlavní vysílací čas dva večery v týdnu blokuje *Summerside* a další dvě

mezery zaplníme seriálem *Alien Dad* a pořadem *Luck Dip*? Originální a veleúspěšné seriály dostávají NBC, HBO a další. Proboha živého, vždyť *Dům z karet* šel rovnou na Netflix. Vy se tak strašně bojíte, že byste mohli přijít o to, co máte, že naprosto odmítáte možnost koupit něco nového. Když nějaká věc běžela pět let, je konec, jasné? *Summerside* skončil. Ta vysoká sledovanost jenom zakrývala skutečnost, že nemáme nic nového. Nic velkého. Žádné čerstvé zboží.“

Odpovědí mu bylo několik skeptických pohledů.

„Sám jste to řekl, na obzoru nic velkého není,“ ozvala se Lilah. „Když seženete něco úžasného, můžeme uvažovat o tom, že nějakou osvědčenou věc z hlavního vysílacího času stáhneme. Do té doby tahle televizní stanice potřebuje, aby se vrátila Maria Gonzalesová.“

Goldstein se na chvilku zamyslel – ale opravdu jen na okamžik. On a Topaz jsou oba úspěšní a vlivní lidé, ale vždycky pro ně byla hlavní tvůrčí energie. Soustředili se na příběhy – její byly na papíře, jeho na obrazovce. A žili si na vysoké noze. Obrovský dům, soukromé školy pro děti, letní byt v Hamptons přímo na pláži – dobrý akor přímořského pásu. Vlastní ode všeho to nejlepší, ale v bance toho mnoho nemají. On tuhle pitomou práci potřebuje.

„Takhle já nepracuju.“ Zvedl hlavu a probodl všechny přítomné pohledem. „Jestli chcete, klidně si tuhle společnost přiveďte na buben. Ale mým jménem se u toho ohánět nebudete. Mám taky nějakou pověst. Nehodlám svoje jméno spojovat se strategií nicnedělání.“

Ostatní se prudce nadechli.

„Dejte mi volnou ruku, nebo tady končím.“ Obrátil se k Jackovi, nejmladšímu muži v místnosti. „Vy se hodně pohybujete na internetu. Takže asi víte, jak se teď říká naší společnosti, že?“

Travis zdráhavě přikývl.

„Tak proč to neřeknete tady svým kolegům? Zkratka NAT dnes už neznamená ‚Národní americká televize‘, ale...“

Travis si odkašlal. „Nudná americká trapárna.“

Goldstein se musel usmát. Nicméně byl jediný v místnosti, kdo tak učinil. „Chci to tu vyčistit a taky chci neomezený rozpočet. Chci vyrazit na průzkum a sehnat ten největší talent. A potřebuju to udělat zcela podle svého.“

V místnosti bylo ticho. Nenuceně rozpřáhl ruce.

„Nebo si sežeňte nového výkonného ředitele, za poslední čtyři roky to bude už třetí, a uvidíte, co tomu budou říkat na Wall Street.“

Goldstein se nadechl. Byl dokonale klidný. Už se rozhodl. S ním nikdo manipulovat nebude. Nikdy.

V Travisových očích se zračil obdiv. Goldstein viděl, že se Emma nesouhlasně mračí, ostatní si jí ale nevšímali – byla tam jenom do počtu.

„Joe,“ začal Bostock, „my vás chápeme. Chcete v téhle společnosti provést zásadní změny. Nebylo by ale správné, kdyby správní rada tohle rozhodnutí napřed neprojednala. Můžete nás nechat pár minut o samotě?“

„Jistě.“ Goldstein sklouzl pohledem ke svým rolexkám. „Naproti je Starbucks. Dám si tam ledovou kávu. A vy to tu zatím proberte. Vrátím se za dvacet minut.“

Kavárna byla ideální místo. Přes wifi se tam dalo zadarmo připojit k internetu, ranní nával už odezněl a nebyl tam nikdo, kdo by Joea znal. Často se tam zastavil, aby si na telefonu zkontroloval e-maily, dal si tam muffin s ovsnými otrubami nebo se tam prostě jenom na chvíli posadil a přemýšlel.

Zavolal manželce. Do háje. V sázce bylo víc, než si byl ochoten přiznat. Jistě, pokud mu bude NAT házet klacky pod nohy, tak odtamtud odejde, ale bylo těžké si představit, jak si s Topaz bez jeho platu budou moci dovolit financovat svůj stávající rozmařilý životní styl. Navíc předtím podepsal klauzuli, že nepřeběhne ke konkurenci, takže nemá v záloze teplé místo v jiné televizní stanici. Jestli ho vyhodí, budou muset propustit část personálu a prodat dům na pláži, který Topaz milovala, ačkoli se do něj dostali jenom málokdy. Popravdě řečeno byl ten dům nad jejich finanční možnosti a Joe to tehdy prostě riskl. Vsadil všechno na jednu kartu. A Topaz ho v tom podporovala – mělo to být místo, kam se přestěhují na penzi.

„Budeme tu žít od jara do podzimu,“ prohlásila a gestem obsáhla všechnen ten písek kolem nich. „Akr pozemku přímo na pláži, Joe, kde něco takového seženeš?“

V zásadě s ní souhlasil. Byl na tom podobně jako jeho žena, i jeho oceán uklidňoval.

„V zimě to tu ale bude vážně drsné. A nebude se nám stýskat po městě?“

„Necháme si tam v záloze dvoupokojový byt v nějaké příjemné čtvrti, kdybychom chtěli vyrazit do divadla nebo tak něco. A zimu budeme, jako

všichni staří Newyorčani, trávit na Floridě.“ Políbila ho na tvář. „Budeme jako stěhovaví ptáci, na zimu odtáhneme do teplých krajín. Co ty na to? Líbilo by se ti to?“

Přimělo ho to k úsměvu. Ano, ta představa se mu velmi zamlouvala. A tak ten dům koupili.

No dobře, pokud jeho rozmazlené potomky vyhodí z Pointerovy akademie, stejně je čeká nějaká dobrá soukromá škola. A Topaz ho v jeho rozhodnutí podpoří... nebo ne?

Doufal, že ano. Jeho žena byla poslední dobou zavalená prací – a on taky. Nepřipadalo mu to správné, ale tak už to prostě bylo.

„Kancelář Topaz Rossiové.“

„Mohl bych s ní, prosím, mluvit?“

„Dobrý den, pan Goldsteine.“

„Co se děje, Brade?“

„Nic moc. Mám jí říct, aby vám pak zavolala? Teď má zrovna nějaké jednání.“

„Tohle je docela důležité. Nemohl byste to jednání na chvíli přerušit?“

Okamžik bylo ticho. „Jedná se o nějaké zdravotní problémy nebo něco takového?“

Joe cítil, jak se v něm vůči Bradovi vzedmula nezvyklá vlna hněvu. Nebyl zvyklý na to, aby jeho příkazy někdo zpochybňoval. Rozhodně ne nějakí asistenti. Navíc asistenti *jeho ženy*.

„Ne. A teď mi ji dejte k telefonu.“

„Je mi líto, ale to nemůžu. Má jednání, které nesmím přerušit. Předám jí váš vzkaz, jakmile...“

Joeovi zběhly klouby ruky, která svírala mobil. „Jaké to je, sakra, jednání?“

„Omlouvám se, ale to vám říct nemůžu, pane Goldsteine. Je to záležitost naší společnosti. Řekne vám to sama, jestli...“

„Samozřejmě že je to záležitost vaší společnosti. Ona to tam u vás přece vede,“ odsekl Goldstein a zavěsil.

Ruku mu chladila ledová káva. Nadechl se, pokoušel se uklidnit. Nic ho nedokázalo vyvést z míry tolik jako neúcta k jeho osobě. A skutečnost, že si kvůli tomu, aby si mohl promluvit s vlastní manželkou, musí sjednávat schůzku.

Mobil zabzučel. Ale Topaz to nebyla.

Eseseska od Marie Gonzalesové.

Vážený pane Goldsteine. Nebo vám můžu říkat Joe? Včera večer jsem si to užasně užila. Jenom jsem vám chtěla poděkovat.

Povzdychl si. Odkud získala tahle *herečka* jeho číslo? Museli jí ho dát tvůrci seriálu. Vůbec se mu to nelíbilo. Maria Gonzalesová byla velká hvězda, ale pro něj představovala jenom další talent – a navíc se domníval, že je dost přeceňovaná. Ke slávě jí dopomohlo hezky tvarované pozadí, lehce šikmé mandlové oči a obrovská přírodní ňadra. Plný počet bodů za to, že ze svých vrozených předností vytěžila maximum, ovšem *Summerside* nebylo žádné dramatické veledílo a Joe tímhle směrem NAT vést nechtěl.

Neochotně na esemesku odpověděl.

Dobrý den, Marie! Prosím, říkejte mi Joe. Jsem rád, že se vám na večírku líbilo. Rád jsem vás viděl.

Z jeho strany to bylo odmítnutí, nejzdvořilejší, jaké dokázal dát dohromady. A tím to určitě skončí. Chvilí si hrál s muffinem s otrubami a polovinu z nudy snědl. Ještě pět minut, pak se vrátí na zasedání rady a vyslechne si svůj ortel. Jejich ortel.

Neměl jsem to nechat dojít takhle daleko, pomyslel si.

Měl vztek na celý svět, ale největší sám na sebe. Jak je možné, že za svůj život vydělal takovou spoustu peněz, a přitom je neustále v takovém postavení, že mu tihle kreténi můžou znepríjemnit život?

Jestli rada na jeho návrh přistoupí, jestli skutečně dostane svrchovanou moc, měl by s rodinnými financemi něco udělat. Vytvořit si nějakou jistotu. Mohl by propustit jednu z hospodyň. Začnou si s Topaz vařit sami. A už žádné dovolené v luxusních rekreačních střediscích a šestificerné částky přihazované na různé hlouposti v dobročinných aukcích. Budou šetřit, splatí ten svůj dům u moře, měsíční výdaje na něj by hypotéku jeho rodičů zaplatily alespoň osmkrát, a to byly jenom peníze na údržbu. Má taky nějaké umělecké předměty, ty by mohli prodat. A můžou se poohlédnout po nějakém domě ve městě, asi by stačilo něco menšího – dvojčata už brzo dokončí střední školu, alespoň v to doufá, a odejdou na univerzitu. V domě by nemuseli každý měsíc platit několik tisíc za podíl na platu domovníka a na údržbě střechy.

Znovu mu zabzučel mobil.

Moc jsem vás nevidala, že? Včera večer se jasně ukázalo, že to byla chyba. Určitě je tu spousta věcí, které bychom spolu mohli probrat.

Goldstein zaváhal. Neměl v úmyslu obsadit Marii Gonzalesovou do další role. Ani náhodou. Chtěl, aby se televizní společnost vydala novým směrem. Na druhou stranu Maria je opravdu obrovská hvězda. Představil si, jakou by v těch lidech v budově naproti přes ulici vyvolalo paniku, kdyby si tyhle jeho esemesky přečetli, kdyby zjistili, že ho Maria žádá o schůzku. Vždyť přesně tohle si slibovali od toho pitomého včerejšího večírku.

Lidé z vedení to s vámi moc rádi projednají, odpověděl.

S nimi mluvit nechci, chci mluvit s vámi. To by přece šlo, ne? Všichni ti manažeři v obleku už mě nudí.

Goldstein se usmál. Hezky mu lichoťí.

V tuble chvíli mám taky oblek, odpověděl v žertu. Ta konverzace ho začínala nečekaně bavit.

Obleky, jaké nosíte vy, mi nevadí. Včera vám to slušelo. Ale oblek vyjadřuje určitý postoj k životu. A takový vy nemáte.

Znovu mu zabzučel telefon. Tentokrát to byl časovač. Vypnul ho a vstal, je připravený vyrazit zpátky na schůzi správní rady. Jeho odpověď Marii bude záviset na tom, co mu tam řeknou.

Na displeji mobilu se rozsvítil další rámeček s textem.

Tak co říkáte, Joe? Můžeme se někdy sejít?

Neříkám nic, pomyslel si. Hezky si počkáš. A budeš ještě ráda. Konec konců vždyť Maria není nic víc než další televizní hvězda.

Vypnul telefon, strčil ho zpátky do kapsy a vydal se na jednání.

„Doufám, že jste dospěli k nějakému rozhodnutí,“ prohlásil.

„Ano,“ odpověděl Bostock za celou správní radu. „Dohodli jsme se na kompromisu.“

Joe poklesl na duchu, ale nedovolil, aby se mu to byť jen náznakem odrazilo ve tváři. „Já kompromisy nedělám.“

„Já vám to říkala,“ ozvala se hlasitě Emma.

„Ticho, prosím,“ okřikl ji Jack. „Vyslechněte nás, Joe.“

„No tak dobře,“ přikývl Goldstein. Podíval se na Harveye.

„Tak fajn, Joe. Máte volnou ruku. Vyčistěte programovou nabídku. Utraťte rozpočet za něco jiného. Tím ale dáváte v sázku všechno, na co

spoléhají naši akcionáři. Nemůžeme si dovolit, aby šla společnost ke dnu, když jsme u kormidla my. Každý z nás tu má nějakou pověst.“

Ne ovšem moc dobrou, usklíbl se v duchu Joe.

„Poslouchám,“ řekl.

„Takže tady je náš návrh. Vymyslete si, co chcete, vyhodte, cokoli chcete. Ale nabídněte téhle radě jednu pořádnou osvědčenou hvězdu, která nám přitáhne zadavatele reklamy. Připadá vám to fér?“

„Jednoho starého válečného koně, zatímco budu hledat nové tváře?“ usmál se Goldstein. „To zní rozumně. S tím se dokážu vyrovnat.“

„A tahle rada chce, aby to byla Maria Gonzalesová.“

„Je to zlatý poklad,“ dodala Emma nadšeně. „Má větší publicitu než kdokoli jiný na téhle planetě.“

„Dokážete Marii poslat na obrazovky v nějakém novém seriálu?“ zeptal se Jack. „Je nám fuk, co si myslíte o jejích hereckých schopnostech. My chceme *sledovanost*.“

Jenže sledovanost vám nezajistí jenom hvězdy, pomyslel si Joe, nicméně přikývl. Ta cena nebyla vysoká. „Dobře. Marii Gonzalesovou vám zajistím.“

Může to udělat? Esemesky v kavárně jsou jedna věc. Přimět Marii, aby pro ně točila, je něco úplně jiného. Smlouva jí už vypršela a má skvělého agenta. Bude chtít hodně velkou sumu.

„Přijďte za měsíc s novou dvouletou smlouvou pro Marii,“ pobídl ho Bostock. „Pak můžete vyčistit zbytek programové nabídky a pustit se do toho po svém. Podepíšeme vám to, jen co bude smlouva s ní uzavřená.“

V tom případě bude smlouva s Marií uzavřená rychlostí blesku. Goldstein si v duchu znovu prošel všechny esemesky, které si s hvězdou vyměnil. Maria by s ním ráda spolupracovala – a on chce, aby se to uskutečnilo.

Není nic snazšího.

„To je fér,“ přikývl. „Tak nashle za týden.“

„Říkal jsem měsíc.“

„Měsíc mi to nezabere. Tu smlouvu podepíše do příštího týdne. A teď, kdybyste mě omluvili, mám ještě nějaké další jednání.“

Vstal a vyšel z místnosti. Za sebou slyšel vzrušené hlasy členů správní rady. Znovu si zapnul mobil: esemesky od Marie a hlasová zpráva od Topaz.

Obě mužou počkat. Zvlášť jeho žena.

Joe Goldstein má teď jinou práci.

Kapitola třetí

„Máte na telefonu Barbaru Lincolnovou,“ oznámila Michaelu Krebsovi jeho sekretářka.

„No konečně.“ Zadíval se z okna kanceláře na Sunset Strip. Šklebily se tam na něj velké plakáty z nových televizních pořadů, samé obrovské tváře upravené ve photoshopu, zářivě bílé zuby. Plakáty se objevovaly a zase mizely, ale Hollywood byl pořád stejný. O kus dál se nacházel noční klub Whisky a Go Go, někdejší heavymetalový přístav, který lidé z nostalgie milovali i dnes a kde občas ještě pořád hrály staré rockové kapely. Široké ulice, menší luxusní hotely s originální výbavou a Hollywood Hills tyčící se za Krebsovým malým apartmá.

Hudební průmysl někdy v devadesátých letech přesídlil na západ a Rowena s Michaelem šli s ním. Rowena si nijak nestěžovala. Kdysi dávno v LA sice neslavně skončilo její krátké zasnoubení s filmovým magánem Johnem Metcalfem, ale i přesto si svůj pobyt na Západním pobřeží užila. Pro Skotku, ze které se později stala Newyorčanka, byl příslib nekončného slunce velmi lákavý. Vzrušovala ji představa, že se bude moci i v lednu koupat v bazénu pod širým nebem. A jestli je tam teď hudební průmysl, je tam nový život. A Rowena Krebsová milovala dobrodružství. Byla jako žralok plující vpřed – potřebovala být neustále v pohybu.

Ani Michael proti stěhování nic neměl. Jeho synové z prvního manželství s Debbie odešli z domova na univerzitu. Bylo příjemné opustit New York, začít nový život, obrátit list. On a Rowena měli soukromou svatbu na zahradě jejich nového domu, obřad zohledňující jejich odlišnou víru vedl jeden liberální rabín, stáli při něm pod *chupou* v jasném slunečním světle. Rowena vzlykala a zářila štěstím. Neměla tam nikoho z rodiny, ta by tenhle sňatek neschvalovala a ona se s ní už dávno rozešla. Za družičku jí šla Barbara Lincolnová, manažerka kapely Atomic Mass, Rowenina hvězdného

objevu. Když ty dvě společně kráčely pod svatební baldachýn, vypadaly překrásně – štíhlá světlovláska a černá Amazonka, dvě z nejstylovějších a nejmocnějších žen v hudebním průmyslu – a hihňaly se jako pubertáčky.

Michael byl ze svého sňatku s Rowenou nadšený. Připadalo mu hrozně divné, že je tak zamilovaný. Jejich milostný poměr v něm probouzel to nejsilnější sexuální vzrušení, jaké kdy poznal. A bylo v tom i něco víc, Rowena byla úžasně chytrá, citžádostivá, cílevědomá. Měl ji rád... a chtěl ji. A ona ho zoufale milovala. Když ho pustila k vodě, rozešla se s ním a zasnoubila se s někým jiným, byl Michael bez sebe vzteky. V té době to nedokázal vysvětlit. Copak si nenamlouval, že se v jejich vztahu jedná jenom o sex? A pokud jde o jeho ženu – co oči nevidí, srdce nebolí.

Ale mýlil se. Palčivá žhavost Roweniny lásky k němu ho mučila ve dne v noci. Stavěl ji do protikladu k tomu, jak ho Deborah neustále kritizuje, jak je v posteli chladná, jak se s ním o sex handrkuje a tváří se, jako by mu prokazovala bůhvíjakou milost. On a Debbie byli především rodiče a teprve pak, daleko za rodičovskou rolí, také milenci a kamarádi... k tomu to ale dospělo jen zřídka. Občas, ale opravdu jenom občas, si Krebs připouštěl, že v jeho vztahu k Roweně je i něco víc, než je ochoten přiznat. Že ji možná miluje.

Nebyl však připraven rozbít rodinu. Jak by mohl něco takového udělat? Dokonalý dům, spořádané manželství, city jeho synů. Ano, v jeho manželství možná chybí láska, ale pořád nějak funguje. A Rowena Gordonová je jako kometa, která letí oblohou a jasně září. Čerí hladinu. Dělá si nepřátele. Není to žádná obvyklá manželka úspěšného muže. Cítil, že se mu podobá. Proto ho tak uchvátila.

Dalším důvodem byly výbušné orgasmy, které spolu zažívali. Nedokázal divokému žáru té dívky odolat, nedokázal odolat tomu, jak úžasně na něj reagovala. Když ji pak spatřil s jejím snoubencem, jediný pohled mu napověděl, že ve srovnání s jejím vztahem k němu je tohle krotké, že je to pouhé nic.

Chtěl Rowenu zpátky. Nedával jí pokoj. Bojoval o ni. Když nakonec podlehla a on se jí zmocnil, opřel si ji o stěnu na stadionu ve Španělsku v jedné z těch opuštěných, nekonečných chodeb a riskoval přitom odhalení, rozplynula se v orgasmu jako nikdy předtím. Se snoubencem se rozešla a přestěhovala se zpátky do New Yorku.

Potom se objevil magnát Conrad Miles a pokusil se převzít moc nad společností Musica Records. Rowena se proto spojila se svou sokyní Topaz Rossiovou, která zastávala vysoké postavení ve světě časopisů, a společně se rozhodly použít klasickou obrannou strategii „pac-man“. Rowena zvítězila, stala se první ženou, která kdy stála v čele mezinárodní nahrávací společnosti. Byl to obrovský triumf.

Byl tu ovšem jeden problém: odmítla se znovu stát Michaelovou milenkou.

Krebs si dodnes, i po všech těch letech, pamatoval její hlas, když mu to říkala, pamatoval si, jak namítal, že miluje Debbie a že tohle je všechno, co jí může poskytnout.

„Tak buď s ní. Já už takhle dál žít nechci.“

A myslela to vážně. Zůstali přáteli – víceméně. Brala mu telefon. Podepisovala smlouvy s jeho kapelami. A on nadále dělal producenta skupinám z Musica Records. Vídál se s ní na večírcích, na nichž se scházeli lidé z branže, byla osamělá, krásná, vdaná za svou práci.

Nic jí nedokázalo otrást. A když mu pak starý Josh Oberman, její mentor a prezident Musica Records, řekl, že Rowena jednoho dne prostě odjede z New Yorku a on už ji nikdy neuvidí, Krebsovi to konečně došlo.

Ještě téhož dne požádal Debbie o rozvod.

Šel si zaběhat a najednou se objevil u Roweniných dveří, jako by ji přišel jenom pozdravit, jako by k ní jenom zaskočil na kávu. Konečně jí nabídl sám sebe, odevzdal se jí. Vzal si Rowenu a vzápětí si Rowena, jeho životní láska, vzala jeho.

Michael Krebs nebyl citově založený člověk. Muži, který chtěl mít vždycky všechno pod kontrolou, byly emoce cizí. Ale když viděl, jak úžasné šťastná je Rowena ve chvíli, kdy se k němu blíží a Barbara jí přizvedává vlečku večerních šatů od Guccioho, zatímco on na ni čeká pod *chupou* – něco takového dělal poprvé v životě, byl to jakýsi hold jeho podřimující víře –, mimoděk si uvědomil, jak překvapivě silné pocity ho přemohly.

Pár let, dokud jeho synové z prvního manželství neodrostli školnímu věku, bydleli v Rowenině bytě, a když byly děti ze školy venku, když Musica Records začala vysílat signály, že přesídlí do Los Angeles, Michael Krebs byl víc než ochotný přestěhovat se také. Když přesunul svá nahrávací studia Mirror, Mirror, vybavená nejmodernější technikou, do nové budovy v Malibu na břehu oceánu, stal se z nich pravý magnet

pro muzikanty, kteří teď mohli vyměnit bezútešné podnebí za nádherné slunce a mohli si užívat striptýzové bary v LA a surfování v přestávkách mezi hraním. Obchody šly skvěle a počet Grammy, které Krebs získal, prudce narůstal. Společně s Rowenou nechali přestavět dům, který si v Hollywood Hills koupili. Měl skvělou polohu a za okny se jim rozkládal výhled na město, pavučinu mihotavých světel, hřiště filmového průmyslu.

A bylo neuvěřitelné, co se s Michaelem Krebsem v tomhle druhém, šťastném manželství stalo. K jaké proměně došlo, když osamělý vlk konečně potkal svou pravou lásku.

Michael Krebs, člověk, který musel mít vždycky všechno pod kontrolou, se koupal v Rowenině lásce, celý se do ní ponořil. Říkal svým přátelům, že má pocit, jako by mu tvář smáčel teplý déšť. Nedobytná pevnost jeho srdce byla najednou prolomena radostí nad tím, že našel ženu, která ho skutečně milovala jen pro něj samotného, měla ho ráda takového, jaký byl. Na jeho výraznou mužnost nereagovala výčitkami ani kritikou. Naopak ji to vzrušovalo. Krebs chvilku odolával, ale postupně si začal život opravdu vychutnávat. Naplno. Už si neužíval jen svou kariéru nebo děti. Užíval si všechno.

Zapojil se do přestavby domu, na nevelké parcele vytvořili skvělé sídlo. Dům byl architektonický klenot a on ho přímo miloval. Měli zahradu, svěží oázu obklopenou plotem popínavých růží a buganvilií a osázenou levandulí a zelenou trávou. Rowena tam s oblibou lehávala v pruhovaném rozkládacím lehátku přivezeném z Anglie, ukrytá před zraky všetečných kolemjdoucích. Když se jim pak narodily děti, byla zahrada dost velká i na prolézačku, houpačku, domek na stromě, jablůň a pár tajných skrýší. Bazén na střeše byl neustále vyhříváný, byl nádherně osvětlený a obklopený terasou, kde mohl člověk odpočívat, nebo se tam mohly pořádat večírky. Krebs měl svou knihovnu, moderní posilovnu a ministudio, kde si mohl poslouchat mixy písniček, Rowena zase milovala obývací pokoj pro celou rodinu, domácí kino se sklápěcími sedačkami a prostorovým zvukem a malou moderní kuchyňku, kde nikdy nevařila. Což nebyl problém: Krebs najal kuchařku. Zajímavý byl i pokoj dětí, byla v něm lezecká stěna a měkké podlahy, obrázkové knížky a bílá tabule s pastelkami. Když pak děti povyroستly, jejich pokoj se proměnil v elegantní pubertácké doupě a Joshua se přestěhoval do vlastního pokojíku v nejvyšším patře, kde měl Xbox a počítač na hraní her.

Kariéra manželů Krebsových pokračovala. Krebs nakupoval moderní umění, obrazy, sochy. Když mu začaly kapely připadat nezajímavé, prostě je přestal nahrávat. Teď mohl víceméně mluvit o štěstí, když objevil jedno jediné dobré album za rok. S muzikou prakticky skončil. Jeho studio si půjčovali jiní umělci. Vychutnával si skvělý sex s Rowenou, cestovali spolu, když měla čas, užívali si tolik zábavy, že se dokázal uvolnit. Jak přicházel do let, začal při posilování používat těžší činky a usilovněji plaval, díky fyzické aktivitě si udržoval tělesnou sílu a téměř – téměř – se mu dařilo zahnat nudu.

Ale přece jen ne docela. Ceremoniál v Dvoraně slávy si užil. Jako soukromá osoba, mocný člověk, si Krebs obdiv a slávu vychutnával. A bylo ještě lepší sledovat, jak se obojího dostává i Roweně. Byl na svou ženu, svou přítelkyni, svou chráněnkou hrdý, byl pyšný na to, jak daleko to dotáhla a že zůstala na vrcholu déle, než si vůbec kdo dokázal představit.

Po návratu do LA však začalo jít všechno od deseti k pěti. Panebože, vůbec neměl chuť tomu čelit. Další ráno, kdy bude poslouchat nahrávky, které v něm budily zhruba takové nadšení jako plechovka fazolí v rajské omáčce. Panebože. Už vážně stárne.

„Přepojte mi ji,“ požádal sekretářku.

S Barbarou Lincolnovou bylo vždycky příjemné si popovídat. S ničím se moc nepárala a neplýtvala soucitem.

„Ahoj, Michael. Tak jakpak se má tahle polovička naší mocné dvojky ve světě hudby?“

„Nudím se, až mi to leze na mozek,“ odpověděl.

„No jasně. Už s tebou Rowena mluvila o té Evropě?“

„Co má být s Evropou?“

Barbara chvilku mlčela. „Viděl jsi, kolik se prodalo vstupenek na Lumosand a Kassius?“

Dvě nejúspěšnější skupiny, které Musica zastupovala. „Ne. Vždyť mě znáš, prakticky žiju ve studiu.“

„Jasně, chápu. No, je to průšvih.“

Ušklíbl se. Barbara Lincolnová nikdy nechodila kolem horké kaše.

„Nedělej s tím žádné okolky, Barbaro. Jen mi řekni, co si doopravdy myslíš.“

„No vážně. Povídá se, že obě ta alba jsou katastrofa a že prodej vstupenek skomírá. Ani jeden ze stadionů nebude zaplněný ani do poloviny.“

A obě kapely chtějí vyrazit manažera. Jenže podporu během turné má na starosti Rowena – a pěkně si to slízne.“

Krebs zvedl oči v sloup. „Ty její lidi z A&R jsou pěkně neschopní.“

„Bude to legendární propadák. A ani nevím, jestli za to může Rowena. Dneska už muziku nikdo nekupuje. My jsme sice v pohodě...“

„Já vím, že ano.“ Atomic Mass už pět let nevydali nové album, ale stadiony dokázali každý rok vyprodat během pouhých pár minut. „Je to paráda, být legenda, co?“

„No, ty bys to měl vědět. Ale nostalgie a turné starých kapel teď vylouženě frčí. Noví U2 jsou pořád staří dobří U2.“

Krebs si povzdychl. „To je zatraceně depresivní.“

„Podle mě bude Rowena potřebovat, aby ji někdo podpořil. Slyšela jsem nějaké řeči, že akcionáři nemají zrovna radost. No dobře, tak to nejsou jenom řeči. Jsou pěkně naštvaní. Vím, že německá pobočka má patnáct procent, a pak je tu jedna britská penzijní společnost a ta má dalších pět. Na valné hromadě příští měsíc to bude pěkně drsné.“

Krebs přikývl. Zaplavila ho vlna adrenalinu. „To je dost brzo.“

„Právě jsem to zjistila.“

„A rovnou jsi mi zavolala?“

„Přece jenom vidíš některé věci jasněji než Rowena. Znáš ji, vždycky za svými kapelami oddaně stojí.“

„Jsi hodná holka, teda na Anglánku. Řeknu Roweně, aby ti zavolala, oukej?“

„Oukej.“

Krebs zavěsil. Situace musí být opravdu špatná, když mu Barbara zavolala. Rowena má vážné problémy.

„Mohla byste mi sehnat mou ženu?“ zavolal na svou asistentku Ellen.

„Jistě. Hned jdu na to. Ale ještě okamžik, pane Krebsi... Volá vám pan Krebs, mám ho na lince.“

„Prosím?“

„Pan Martin Krebs,“ dodala Ellen.

„Aha.“ Michael se rozzářil. Martin, jeho nejstarší syn. Nebyli v kontaktu tak často, jak by si Michael přál, vládlo mezi nimi takové to typické napětí mezi otcem a synem a nejspíš v tom bylo i odcizení po rozpadu rodiny. Ale z Michaela se po rozvodu stal dobrý víkendový otec, byl svému synovi

nablízku, účastnil se všech rodičovských schůzek a výletů pořádaných univerzitou. Debbie se téměř okamžitě znovu provdala, vzala si svou dávnou lásku z dětství, které strávila v chladném podnebí Minneapolisu. Nic jako „dobrý rozvod“ neexistuje, v tomhle ohledu si Michael nic nenamlouval, ale všichni se chovali slušně a zdvořile a jeho tři starší synové měli už dnes vystudovanou univerzitu a byli buď ženatí, nebo měli nějakou přítelkyni. Michael v skrytu duše doufal, že z něj už brzy bude dědeček.

Martin byl z jeho synů nejúspěšnější, poté, co prodal svůj architektonický ateliér, obdržel doživotní profesuru na Brandeisově univerzitě. Předtím za své ekologické bytové domy získal několik celonárodních ocenění. A to všechno stačil zvládnout ještě před čtyřicítkou. Krebs na něj byl velmi pyšný.

„Roweně zavolám později. Teď vezmu tohle. Nepřepojte mi nic dalšího a zavřete dveře, prosím.“

Ellen mu s úsměvem vyhověla.

„Marty?“ řekl Krebs. Vskočil na nohy a s telefonem v ruce přecházel po místnosti. „Jsem moc rád, že tě zase slyším, kamaráde.“

„Já tě taky rád slyším, tati,“ odpověděl jeho syn.

„Kdy se tu ukážeš? Rád bych poznal to děvče, se kterým teď chodíš. Emily, jestli se nepletu?“

„Amelie. Ale byl jsi celkem blízko.“

„Slibuju, že ji, pokud ji přivedeš, nevydělám. Dokonce vás dva nechám spát ve stejném pokoji.“

Marty se tomu starému vtípku, který Krebs občas pronášel už od chvíle, kdy jeho syn dosáhl věku dvaceti let, znovu zasmál.

„To je dobré vědět. Ale mám obavy, že teď s Amelií nějaký čas nikam cestovat nebudeme. Budeš muset přijet ty za námi.“

Z tónu Martinova hlasu zaznívalo něco nezvyklého. Něco temného.

Krebs ztěžka dosedl na židli. Zmocnil se ho obrovský strach.

„Takhle nemluv, kamaráde, ještě si budu myslet, že jsi nějak nemocný,“ poznamenal nenuceně.

„Vlastně trochu nemocný jsem, tati. Přestěhoval jsem se zpátky do New Yorku, na univerzitu jsem si vzal dovolenou. Zachovali se moc hezky.“

„Takže jsi teď blízko u mámy,“ podotkl Krebs přihloupě. Věděl, že to říká jen proto, aby ještě chvílku nemusel slyšet, co se mu jeho syn chystá říct.

„Ano. Ale vlastně jsem si sehnal podnájem. A Amelie je tu se mnou. Může tu dopsat dizertaci. Jenom jsem měl pocit, že bude lepší, když budeme mít nějaké vlastní bydlení, tedy že to bude lepší pro mě, že to tak budu líp zvládat.“

Krebs se nedokázal přimět, aby se ptal dál. Ten okamžik zůstal viset ve vzduchu.

„Náš byt je taky blízko onkologického centra Sloane-Kettering,“ dodal jeho nejstarší syn. „Mám rakovinu jater, tati.“

Topaz se dívala na ženu, která seděla proti ní, a její hlas byl ledově chladný.

„Není o čem diskutovat.“

„Ale Topaz, v tom se hrozně mýlíte,“ odporovala jí zpěvavým hlasem Joanna. Naklonila hlavu na stranu a její krátké elegantní mikádo, podobné, jako kdysi nosila herečka Louise Brooksová, se zhouplo. Joanna na sobě měla neuvěřitelně drahé exkluzivní šaty od Toma Forda a šňůru perel velkých jako kuličky na hraní, jejichž lesk napovídal, že je kdesi v jižních mořích někdo vylovil z moře. Byla také dokonale nalíčená a nehty měla šarlatově rudé a opilované do špičky, takže vypadaly jako drápy.

Ta žena začínala být Topaz krajně nesympatická. V duchu si nadávala, že ji vůbec zaměstnala. Joanna měla ovšem v Ottawě skvělou pověst a časopis *Flashy*, exkluzivní kultovní hit, který tam vedla, se na rozdíl od *American Girl* pořád skvěle prodával.

Měla jsem si zjistit víc podrobností, plísnila se v duchu Topaz. Nějak jsem na stará kolena zlenivěla. Možná stál za úspěchem toho časopisu někdo jiný. Topaz se do toho tehdy prostě vrhla po hlavě a přetáhla šéfredaktorku do *American Girl*.

„Když jste mě najala, slibovala jste, že o obsahu budu rozhodovat já.“

„Ano. A ten slib jsem taky splnila. Výsledkem je katastrofa.“

„Jsem na články, které jsme uveřejnili, pyšná. A ještě to není šest měsíců.“

Topaz mírně sklonila hlavu. „Ano, toho jsem si vědoma, a za normálních okolností bych dala šéfredaktorce šanci, aby to dotáhla do konce. Obávám se ale, že v tomhle případě je pokles prodeje příliš prudký.“

„Budu se s vámi soudit.“

„Jen si poslužte, zkuste to,“ opáčila Topaz. „Uvidíme, jestli vás pak ještě někdy nějaký časopis zaměstná.“

„Vy jste mě podvedla. Odlákala jste mě z úspěšného časopisu do tohotohle přetloustlého dinosaura a ani jste mi neposkytla čas, abych se tu pořádně usadila a...“

„*American Girl* byla naše vlajková loď mezi ženskými magazíny. A pořád ještě je, i po tom masakru, který jste tu způsobila,“ vyštěkla Topaz. Co si to ta zmalovaná děvka dovoluje – urážet její časopis, její zaměstnance? Vstala. „Vypadněte z mojí kanceláře. Žádné zatracené tiskové prohlášení o vzájemné dohodě. Máte padáka.“

„Za co?“

„Nedostatečné pracovní výkony,“ odsekla nemilosrdně Topaz. „Mám ve smlouvě klauzuli, která mi dovoluje vás v šestiměsíčním období z jakéhokoli důvodu propustit. Jak můžete o *American Girl* takhle mluvit?“

Joanna se zatvářila upjatě, pohodila hlavou jako uražená pubertáčka, až se jí tmavé mikádo zatřásl. Její výrazně nalíčené oči se zúžily a zahleděly se na Topaz, dívaly se na starší ženu s neskrývanou nenávistí. „*American Girl* je nafouklá bublina, stejně jako vy. Zasekla se v minulosti. Potřebujete hubenější modelky a taky neretušujete tolik jako konkurence. Tohle dneska prodává časopisy, ne nějaké oplácané kočičky, které jste tam neustále cpali. Jenom jsem potřebovala trochu času, abych oslovila tyhle nové, kultivovanější čtenářky.“

Joanně Watsonové bylo osmadvacet a měla dokonalou pleť. Na Topaz se dívala se zjevným pohrdáním. „Znám spoustu lidí, abyste věděla, spoustu vlivných lidí, *bohatých* lidí. Přišla jsem ze světa velkých peněz. A takový trh bychom měli oslovit: exkluzivní, atraktivní. Tomuhle vy ovšem nerozumíte, protože jste jenom pitomá zbohatlická husa s pěkným zadkem.“

Tohle Topaz vyloženě rozesmálo. „Tak tohle má být váš odvážný proslav, Joanno? Trénujete si ho doma, abyste působila jako rebelka? Vážně zábavné. Takže vy jste přišla ze světa velkých peněz? Jistě, já to vím. Dala jsem vám to místo *navzdory tomu*. Proč si, sakra, myslíte, že mě v nejmenším zajímají vaše konexe?“

Otec Joanny Watsonové byl vlastníkem investiční banky severně od hranic, bylo o něm známé, že kandiduje na funkci vyslance Kanady v OSN. Pan Watson starší sice nebyl miliardář, ale i tak se kolem něj točila spousta peněz.

„Lidé jako my si lidi jako vy *kupují*,“ odsekla Joanna výhružně.

„Ne, děvenko. Lidi jako já nejsou na prodej.“

Topaz vstala, přešla k psacímu stolu, zmáčkla tlačítko a přivolala ochranku. Během pár vteřin se ve dveřích objevili dva statní strážníci, za nimi přešlapoval Brad.

„Joanna Watsonová právě opouští budovu,“ informovala je Topaz.

„Já cestu ven najdu sama,“ pohodila Joanna mikádem. „Ještě o mně uslyšíte, Topaz.“

„To možná ano, ale kvůli takovým případům jsem si pořídila sluchátka,“ odvětila Topaz. „Když jedu do práce nebo z práce, dokonale různé stížnosti a bláznivé řečičky odfiltruji.“

„Jsem ráda, že z téhle pitomé společnosti odcházím. Nikdo nestojí o to, aby pracoval s takovou nulou, jako jste vy.“

„Ale vy neodcházíte. Já vás vyhazuju.“ Topaz se obrátila k členům ochranky. „Před dvěma minutami jsem slečnu Watsonovou propustila. Buďte tak hodní, pánové, a vyveďte ji.“

„Madam, budu vás muset požádat, abyste odešla,“ oslovil vyšší strážný Joannu.

„Vezmu si služební průkaz a jdu zpátky do své kanceláře. Chci si sbalit věci.“

„Váš průkaz už nefunguje, Joanno. Je zrušený. Stejně jako jsme vám zrušili e-mailovou adresu a přístup k našim počítačům. Vaše asistentka – tedy vaše bývalá asistentka – vám balí veškerý osobní majetek do krabice. Na vaši domácí adresu vám ji do hodiny doručí kurýr. Máte v domě vrátěného, že?“

Joanna na ni jen nepřátelsky zírala. „Topaz Rossiová, vy jste prostě mrcha.“

„Na lichotky už je pozdě,“ odušila Topaz. „A teď vypadněte.“

Když se Topaz vrátila ke svému stolu, zjistila, že jí na telefonu blikají esemesky od Joea. Zavolala mu, ale hovor se přeměroval do hlasové schránky. Tak trochu se jí ulevilo. V tuhle chvíli má práce až nad hlavu. Žádný vzkaz Joeovi nenechala. Její manžel je vzteky bez sebe, to jí bylo jasné. A s Joannou si na jedno dopoledne užila až až.

„Paní Rossiová. Je tady Lucy Kleinová.“

Zástupkyně šéfredaktorky. Zpracuje tohle číslo a Topaz mezitím vymyslí, co dál. To jí poskytne asi dva týdny na to, aby na pozici šéfredaktorky vlajkové lodi mezi jejich časopisy našla nějaký skvělý talent. Další chybu už si dovolit nemůže.

„Výborně. Pošlete ji dovnitř.“

S Joem Goldsteinem si promluví – ale až trochu později.

„Ale vlastně ne, ať ještě chvílička počká. Musím napřed ještě někomu zavolat.“

„Jistě,“ přikývl energicky Brad a zavřel prosklené dveře do její kanceláře.

Topaz obešla stůl a natočila si luxusní kancelářské křeslo značky Eames k oknu. Nalila si třetí šálek kávy, natáhla se po telefonu a z paměti navolala číslo.

„Kancelář Roweny Krebsové,“ ozvalo se ve sluchátku.

„No páni.“ Oknem do místnosti pronikaly sluneční paprsky a tančily na Rowenině stole. Zvedla telefon ze základny, přesunula se s ním na máslově žlutou koženou pohovku, svezla se na ni a uvelebila se zády na polštářcích.

„No vida, koho to tu máme. Topaz Rossiovou, královnu New Yorku!“

„A hvězdu Dvorany slávy Rowenu Krebsovou. Královnu celého světa, nebo ne?“

„Ne,“ zašklebila se Rowena. „Hezká soška a všechno to kolem, ale věci, které tohle léto pouštím do světa, budou pořádný průšvih – smrdí jak rybí trh v New Jersey.“

„To je otrava. Upřímnou soustrast.“

„A jak je na tom svět časopisů?“

„Líp než svět muziky – ale jenom nepatrně.“

„Tak počkat, některá muzika se náhodou prodává skvěle. Rap, pop pro mládež. Něco prodáme i do reklam a tak dál.“ Rowena si těžce povzdychla a natáhla dlouhé štíhlé nohy uvězněné v džínovině a vysokých kovbojských botách. „Jenže na prodeje, jaké jsme mívali kdysi, to prostě nemá.“

„Internetoví piráti?“

„Tohle už víceméně proběhlo. To, co vidíš teď, vyplývá vlastně jenom z nedostatku dobré muziky.“ Rowena zhluboka dýchala. „Potřebovala bych další Atomic Mass. A nic takového nemám.“

„Možná bys měla zase začít chodit po klubech,“ navrhl jí Topaz.

„Poslechla by sis různé kapely sama. V tomhle jsi byla vždycky dobrá. V hledání nových talentů. Ve vybírání muzikantů.“

Rowena se prudce narovнала. „Sakra, možná se do toho pustím.“

Ta představa jí připadala vzrušující. Poslední dobou tráví příliš mnoho času řízením firmy. Sice pořád nosí džiny a visací náušnice, ale patří teď k takovým těm nudným manažerům v obleku, o tom není pochyb. „Chci zase vidět nějaké dobré kapely. Tohle všechno mi chybí.“

„Co poslouchají tvoje děti?“

„Urban rock. Ten teď frčí. Možná občas Metallicu, někdy Muse nebo Black Keys. Popové kapely je neberou. Alespoň že jsem je dobře vychovala.“

„Moje děti se zbláznily do hraní her. A Rona už je na Facebooku.“

„Jak se vlastně moje kmotřenka má? A kdy jí začneš říkat jejím skutečným jménem? Jmenuje se Rowena. Jen to řekni pěkně hrdě a nahlas. Rowena.“

Topaz se zasmála. „Rona bude muset stačit. Bylo už dost zlé, že jsem oba nechala pokřtít. A tak teď nechávám Joea, aby jí alespoň říkal touhle židovskou přezdívku.“

„No tak dobře. Stýská se mi po tobě.“ Rowena svou nejlepší kamarádku neviděla už celé věky a najednou ji přepadly silné výčitky svědomí. „Práce nás úplně pohltila. Co kdybys vzala celou rodinu a přijela sem na víkend? Děti se spolu nějak zabaví, vyšleme je společně do Universalu a my čtyři si můžeme někam vyrazit a užít si nějaké ty nepravosti.“

„To bych moc ráda, jenže jsem právě musela propustit jednu šéfredaktorku.“ Topaz chvíli zaváhala. „A s Joem teď prožíváme něco jako krizi. Není to momentálně mezi námi nejlepší.“

„Mezi tebou a Joem? To není možné.“ Z manželských párů, které Rowena znala, si tihle dva byli nejbližší, tedy když nepočítala sebe a Michaela. „To nemůže být pravda. Hezky mi všechno pověz.“

„Za dveřmi na mě čeká další jednání. Co kdybys ty přiletěla do New Yorku?“

„Možná to udělám,“ odvětila Rowena. Kamarádka jí dělala starosti. „Ještě ti zavolám, ano?“

„To zní dobře.“

Topaz zavěsila a Rowena přes červánky přátelství cítila, jak se jí na okraji mysli stahují temná mračna úzkosti.

Potíže v ráji. O tom není pochyb.

Kapitola čtvrtá

Maria Gonzalesová uvolněně ležela na masážním stole.

V kříži měla položených několik teplých plochých kamenů, další byly strategicky rozmístěné výš po páteři. Opálená pokožka se jí leskla rozmarýnovým olejem a havraní vlasy měla vzadu na krku sepnuté slonovinovými hřebínky.

Hotel Victrix provozoval nejexkluzivnější relaxační centrum na Manhattanu a Maria si vychutnávala služby jeho dvou nejlepších masérek. Připadala si sexy, příjemně zpevněná z ranního cvičení s osobním trenérem, po němž následovala lehká snídaně skládající se z čistého proteinu, vaječných bílků a slaniny. Její slavné pozadí bylo díky tomuto režimu stále pevné a nepovislé a zároveň si tak udržovala vosí pas. Včerejší návštěvy manikérky a zubaře jí zase zajistily ostré nehty a zářivě bílé zuby. Teď ji masírovaly jemné ruce, nahřáté kameny jí uvolňovaly svaly. V místnosti tiše hrála hudba v japonském stylu. Líně se kousek posunula a vrátila se v myšlenkách k Joeovi Goldsteinovi.

Hmm. Ta představa jí uklidňovala víc než nahřáté kameny. Joe Goldstein byl *úžasně* sexy. Takový ten vzrušující mužný typ, o něco starší, inteligentní a svalnatý – a také měl značnou *moc*. Maria byla zvyklá, že jsou z ní muži celí pryč, že s ní flirtují, že jí prosí o schůzku. Joe bez jakéhokoli výrazu ve tváři hleděl skrz ni, skoro se zdálo, jako by ho spíš otravovala. Nebyla schopná vypořádat se s tím, jak sexy jí to připadalo.

Určitě není homosexuál. Je tu to jeho manželství s Topaz Rossiovou, obávanou vydavatelkou několika časopisů, ale ta je dost stará a povídá se o ní, že je pěkná harpyje. No dobře, bez toho by se člověk asi tak vysoko nedostal. A mají dvojčata a vůbec, Marii je prostě jasné, že je Joe heterosexuál. Je to alfa samec ze staré školy. Našla si ho na Googlu, přečetla si

jeho heslo na Wikipedii. No ano, nový šéf NAT je sexy, až to bolí. A je to přesně ten typ partnera, jakého by potřebovala.

Už teď litovala, že se rozhodla se *Summerside* skončit. Byla superhvězda, ale její sláva mohla v okamžiku pohasnout. Maria si o sobě ráda myslela, že je realistka. Když pro to něco udělá, může být svůdnou krasavicí ještě hodně dlouho, ale s každým dalším rokem se její kouzlo bude zmenšovat. A s penězi to moc neumí. Má sice na kontě miliony, ale další miliony už utratila. Což není ani trochu dobré. Bylo by skvělé opatřit si životního partnera, který by to měl v hlavě srovnané. A Joe Goldstein navíc může ovlivnit její budoucnost. Mohla by samozřejmě přejít k jiné televizní společnosti, pustit se do nějakého nového seriálu – pokud se jí tedy bude chtít natočit další klon *Summerside*.

Marii se však paradoxně líbilo, že tenhle pan Goldstein chce pro NAT něco lepšího. Chce novou krev, tak jí to řekli špehové, které ve společnosti měla.

Co kdyby se tou novou krví stala právě ona, Maria?

Jde o to být jiná – a ona se domnívala, že tuhle schopnost v sobě má.

Joe Goldstein by jí mohl opatřit nějakou skutečnou roli, to jí bylo jasné. Mohl by jí zajistit peníze. Maria Joes Goldsteina chtěla. O tom se nedalo pochybovat. Už čtyři měsíce s nikým nespala – proč by to taky, sakra, dělala? Nesmělí a bezvýznamní fanoušci, přitroublí basketbalisté, kteří si chtěli ulovit nějakou vlastní celebritu. Maria tenhle přístup nesnášela. Byla si vědoma, že vlastní nádherná ňadra. Dobře, možná není zrovna intelektuálka z Harvardu, ale má dobrou hlavu.

Chce muže *na úrovni*. Chce dál rozvíjet svou kariéru, chce to dotáhnout daleko.

Být zase chudá? Ani náhodou.

Když je člověk chudý, potkávají ho ošklivé věci.

Opravdu ošklivé. Věci, na které se Maria Gonzalesová snaží celý život zapomenout.

Maria měla idealistickou představu, že až přestane pracovat, bude z ní v létě žena v domácnosti v nějakém luxusním domě v Hamptons a na podzim paní domu v New Yorku. Zimy bude trávit na Miami Beach nebo v luxusních letoviscích v Karibiku.

Cokoli bude lepší než život, kterému kdysi unikla.

Zařala zuby a trochu se posunula, takže teď masérčiny obratné palce cítila přesně v místech, kde je cítit chtěla.

I když o to vůbec nestála, zatoulala se v myšlenkách do minulosti.

Ty vzpomínky jí z hlavy nedokázaly vymazat ani vysoké finanční částky, ani krása, ani sláva. Nenáviděla se za to, že se jí vybavily právě teď. Nesnášela tu ukňouranou, ubrečenou holku, kterou kdysi byla. Oběť, týrané dítě. Doma ji bili. Ublížovali jí tak, že na to nechtěla ani myslet. A když pak byla větší, ze všech sil se snažila, aby ji měli rádi – její nevlastní bratři, kteří se dali na kriminální dráhu, její otec alkoholik. A vzdělání jí nijak nepomáhalo. Její bystrý, pohotový mozek, který tolik oceňovaly jeptišky na místní církevní základní škole, jí doma přinášel jen potíže. *Drzej spratek. Rejpalka. Voprsklá malá puta. Hubený nedochůdče, věčná fňukna...*

V očích jí zaštípaly slzy. Pevně semkla víčka, přece nedopustí, aby nad ní otec vyhrál.

Jak tam tak ležela s tváří zabořenou do prohlubně na hlavu a masérka ji hýčkala a jemně jí hnětla pokožku, vybavila se jí další vzpomínka. Takhle alespoň nikdo neuvidí, že má uplakané oči.

Znovu viděla samu sebe. V dobách, kdy byla ještě nevinná, to už je hrozně dávno. Seděla u stolu, asi jedenáctileté děvčátko, a levným plastovým perem pracně sepisovala sloh. Byla to pohádka „Hromada zbytečných hovadin“, ten název jí připadal vtipný, její otec tak totiž označoval všechno, co udělala, tak proč ho nerozesmát? Bylo to o tom, jak vyhozené věci ožívají, rozbité hračky, panenky a plyšáci, které vídala na skládce za městem, kam si sirotci chodili shánět jídlo. Díky kouzelnému narozeninovému přání jednoho dítěte hračky jedné noci ožily a vydaly se na sever za velkým dobrodružstvím. Překročily hranice, tajně se dostaly přes Rio Grande do Ameriky...

Maria se na tu pohádku velmi dobře pamatovala. Nikdy na ni nezapomene. Další a další listy papíru, které dostala od jeptišek. Jak na příběhu pracovala, jak si ho skládala v hlavě. Pohádka měla pět kapitol, psala ji celý podzim. Byl to její projekt do hodin kreativního psaní a její učitelka, sestra Fatima, na první stránku napsala, jak skvělou hlavu Maria má. Dostala za ten příběh cenu, sbírku básní v červené kožené vazbě, jejíž název byl zlatě vyražený na obálce a na karmínově rudém hřbetu.

Ta knížka byla nádherná, byla to ta největší drahocennost, jakou Maria kdy vlastnila.

„Tati! Vyhrála jsem cenu!“ volala, když ten den dorazila domů. Chodila do školy a ze školy pěšky, kilometr a půl ráno i večer. „Podívej!“ Strčila mu knihu pod nos.

„Co je to?“ chtěl vědět Carlos, její otec.

„Básničky,“ odpověděla Maria. „Dostala jsem je za slohovku. Protože jsem spisovatelka. Dostala jsem tuhle cenu.“ Zářila pýchou.

Carlos na ni chvíli zíral. „Prachy ti žádný nedali, co?“

Zavrtěla hlavou.

„No jasně že ne. Církev furt jenom bere. Tohle je hovadina.“ Vztekle mávl rukou směrem ke sbírce básní.

„Přečteš si moji pohádku, tati?“ zeptala se a podávala mu svoje dílo.

„Nemám čas.“

„Já *chci*, aby sis ji přečetl,“ trvala na svém. Obvykle to rychle vzdala, tentokrát jí však z tváře vyzařovalo odhodlání. Kdyby byla naživu maminka, určitě by si její pohádku přečetla. Tatínek prostě *musí* pochopit, že Maria není žádná pitomá *puta*, že je chytrá a že dostává ceny.

„Možná pozdějc,“ zavrčel Carlos a přihnul si z láhve whisky.

Maria se nehýbala.

„Pozdějc,“ vyštěkl otec a smetl papíry, všechny do posledního, na podlahu. Její pohádku, čtyřicet listů textu.

„Tati! Vždyť to umažeš!“ Malá Maria se sehnula a začala papíry sbírat. Její nejstarší bratr Chico se jí v koutě smál. Její bratři už pracovali na ulici a nosili pistole, dělali různou špinavou práci pro drogové krále, byli považováni za poněkud natvrdlé vojáky, jejich nadřízení jim nedůvěřovali natolik, aby jim svěřili nějaké „zboží“. „Ukážu ti to později, ano?“

Carlos se znovu napil a znovu upřel oči na obrazovku jejich praskající televize, kde probíhal fotbalový zápas.

V průběhu následujících několika dní Maria nedávala otci pokoj a pořád mu opakovala, jak je její pohádka dobrá.

„Nazvala jsem ji ‚Hromada zbytečných hovadin‘, líbí se ti to, tati? Je to vtip. Mohl by sis ji dneska přečíst?“

Nechávala mu pečlivě srovnanou hromádku papírů na nočním stolku nebo na polici, kde měl uložené oblečení. Carlos Gonzales na ni hulákal, aby mu už dala pokoj.

„Ale *měl* by sis ji přečíst. Dostala jsem za ni *cenu*,“ zakřičela na něj

Maria, když už uběhl týden. „Vždyť teď máš čas. Mohl by sis přečíst alespoň jednu kapitolu...“

„Jdi už sakra do hajzlu! Dej mi pokoj!“ zařval najednou Carlos a vyskočil, tvář zbrunátnělou vzteky. Maria vyjekla a klopýtavě ucouvla, pohádku si tiskla k hrudi.

„Dej to sem! Teď hned!“

Vyrval jí papíry z ruky a přímo před jejíma očima roztrhal její příběh na kousíčky.

A když Maria plakala a ze vši té bolesti utekla do koupelny zvracet, její otec se tam připotácel za ní a dal jí pohlavek, aby byla zticha, a pak se rozvzlykal a tvrdil, že ho k tomu sama přinutila, a pokusil se kousky papírů slepit vodou a moukou. S pláčem ho pozorovala a on byl čím dál opilejší, až jí pohrozil, že jí ještě přidá, a nakonec pohádku hodil do ohně.

Druhý den večer ho Maria slyšela, jak se baví s *jefem*, místním gangsterem, který zaměstnával její nevlastní bratry.

„Jo, bude hezká,“ prohlásil *jefe*.

„Je hrozně hubená, za nic nestojí, pořád jenom čte a utíká do školy. Doma je bordel, je to tu jak v prasečím chlívků. A ona nikdy s ničím nepomůže. Její máma byla taky pěkná svině, byla zrovna taková.“

„Dostala, co si zasloužila, Carlosi. Už je to dávno.“

„Na tu krávu seru. Ta nebyla jako moje Anna.“ To mluvil o matce Mariiných nevlastních bratrů, která zemřela na rakovinu. Carlos své dceři tvrdil, že na rakovinu zemřela i její matka, Lucita. A že už je to dávno. Tak dávno, že se na ni Maria ani nepamatuje. „Anna byla svěťice,“ dodal teď chraptivě Carlos, který se propil do mrzutě lítostivé nálady. „Když jsem měl Annu a *mi hijos*, neměl jsem problémy.“

„Vyrůstaj z nich oddaný vojáci. Kartel je s nima spokojenej. Šéfové mají v úmyslu vzít Chica do podnikání v Kolumbii.“

„Je to nebezpečný,“ poznamenal Mariin otec, ale ve skutečnosti proti tomu neměl zvláštní námítky. „Dostane nějaký prachy navrch?“

„Něco pro *familia*, sí. My se o svý lidi staráme, Carlosi, to přece víš. A rádi bychom ti pomohli i s těma problémama s Marií...“

„Já už se znova ženit nebudu. Jsem spokojenej se štětkama z baru.“

„Mámu nepotřebuje, je už dospělá.“

„Je jí jedenáct,“ odpověděl nejistě otec, protože nechtěl *jefemu* odporovat. „*Señore*... možná ještě chvíli.“

„Mám dojem, že sis špatně zapamatoval, kolikátý měla narozeniny. Je jí dvanáct.“

To jí bude až za osm měsíců. Maria ležela na posteli tichounce jako myška, dýchala co nejtíšeji a špicovala uši.

„No jo... máte pravdu, *señore*. *Gracias*. *Gracias*.“ Maria zaslechla šustění bankovek. „Co byste měl na mysli?“

„Už brzo přijde do puberty a v ulicích to pro holky není bezpečný. Mohl by ji někdo znásilnit. Odvlíct někam do bordelu. A to přece nechcete.“

Chvíli bylo ticho. Maria čekala, že její otec něco řekne, že jí bude bránit, ale ne, nic takového se nestalo. Ti dva... uzavírali obchod. To jí bylo naprosto jasné, i když jí bylo teprve jedenáct. A ten obchod se týkal jí.

„Tvoje rodina má velký štěstí. *Señor* Alonso byl dneska ráno ve škole. Chico mu řekl, že jste s tou holkou včera měl nějaký trable. Nějaký nesmysl s knížkou.“

„Nojo. Vřískala jak padlá na hlavu. Přitom já ani neumím číst. Tak co mě otravuje?“

„Myslí si, že je něco lepšího než ty. To je ten problém s moc velkým vzděláním, zničí to hezkou holku. Ženský už dneska nejsou takový, jaký bejvaly za Anninejch časů.“

„Její matka byla nevěrná děvka.“

„A tak jsi ji zastřelil,“ dodal *jefe* konejšivě. „Nic se nestalo. Je po smrti. Ta holka za to nemůže.“

„Já na ženský nemám kliku.“ Zašplouchání tekutiny, hlasité polknutí. „Anna mě opustila, Lucita byla děvka a Maria je nafoukaná mrcha. Co já vím, třeba je ten spratek dítě nějakýho jinýho chlapa. S největší pravděpodobností vychovávám jako blbec Lucitinyho parchanta.“

Malá Maria si nacpala ruce do pusy, protože se bála, že by otec mohl zaslechnout její přerývaný dech.

„Chico si myslel, že by o ni mohl mít zájem *señor* Alonso. Byl by ochotnej tě tý holky zbavit. Žila by s ním v našem sídle v Tijuane. Seženou tam nějakýho soudce, kterej je oddá.“

„Ale vždyť je starej...“

„Je mu padesát nebo šedesát, kdo ví? Ale takováhle mlad'oucká holčina

bude radši s nějakým starším chlapem, kterej se o ni dokáže postarat. Alonso chce pannu. Je ještě panna, nebo ne?“

„Žádněj chlap se jí ještě ani nedotknul!“ zamumlal Carlos. „Je nevinná jako madona!“

„Skvělý. V tom případě to bude počestnej sňatek. Holky v jejím věku se prodávaj dealerům. Jdou na dračku. Nabízej se za ně slušný ceny.“ Byla to jasná výhrůžka a vyděšená Maria se zachvěla. Snažila se potlačit slzy, zahnat hrůzu, bojovala s temnotou. *Táta zabil mámu. Táta mě chce prodat. Táta mě právě prodává.*

„Bude žít v přepychu, o jakým se většině lidí ani nesní. Koně, bazény, mají tam všechno. *Señor* Alonso je velkej kapitán. Chce tichou, poslušnou, hezounkou holku, aby mu porodila děti. Tvoje holka se bude stýkat s ostatníma manželkama, dokonce s manželkama největších bossů. Umí číst a psát, to je fajn. Jsou to paničky z vyšší společnosti. Až bude trochu starší a bude mít pár vlastních dětí, budou jíst v restauracích a chodit po nákupech.“

„Maria má fakt štěstí,“ prohlásil Carlos a znělo to, jako by jí záviděl.

Tak ona má štěstí? Protože ji prodali nějakému starému chlapovi, který ji znásilní? A ona jim má za to být vděčná? Její matka je mrtvá a muž, který ji zabil, Marii nenávidí. Je to opilec, naprostá nula. Neumí číst, a tak zničil její pohádku.

Ti dva mluvili dál, ale její otec teď zapnul televizi, takže už nic neslyšela. S očima přetékájícíma slzami sklonila hlavu k holé matraci – kdepak aby měla polštář. Jejich zchátralý domek byl jeden z mála v okolí, kde byla zavedená elektřina a tekoucí voda, a mohla mluvit o štěstí, že má nahoře v podkroví alespoň svou vlastní matraci.

Padla na ni únava. Rozhodla se, že půjde spát. Zítra ji čeká velký den. Roztáhla záclony, co to jen šlo, i když do místnosti pronikalo kalné světlo pouličních lamp. Chtěla, aby ji probudilo ranní světlo, chtěla být vzhůru dřív než všichni ostatní.

Zavřela oči, pomodlila se k Panence Marii, a vzápětí se jako zázrakem dostavil spánek.

Ráno si oblékla školní uniformu, dostala ji zadarmo od nějakých bohatých *gringos* z Ameriky z té jejich charity. Vytáhla batoh a nacpala do něj pár dalších kousků oblečení, svetry a hrubé džíny a ponožky a svoje nej-

pevnější tenisky. Zabalila si i kartáček na zuby, vodu, toaletní papír a mýdlo. Pracovala rychle. Její bratři chrápali, pořád byli napůl opilí a ona věděla, že jim to vydrží ještě několik hodin.

Metodicky prošla celý dům a vzala si všechny peníze, které našla. Poschovávala si je na různých místech po těle, prostříhla si úzký otvor do pasovky džínů. Popadla Chicovu čepici, starou a ošuntělou kšiltovku s nápisem Red Sox. Potom vyšla ven. Bylo pořád ještě časně ráno. Mariina rodina žila v kolonii chatrných přístřešků na okraji Irapuata, zlatého města pro turisty plného kostelů a dobrých hotelů. Věděla, kam má namířeno, to bylo jednoduché. Vydá se do Ameriky. Vlakem jet nemůže. Ne. Schová se. Dokud nebude hodně daleko, tak daleko, že ji už nikdy nenajdou.

Čekala ji dlouhá cesta, šlapala do kopce tři kilometry, možná víc. S každým dalším krokem strach sílil. Otec se probudí. Bratři se probudí. Ale nebudou ji hledat. Přes den bývá ve škole. Do tuhého začne jít až ve chvíli, kdy někdo z nich bude potřebovat peníze, aby mohl skočit pro alkohol nebo pro nějaké jídlo. Jenže byla chytrá, peníze, které měli Chico a táta v peněženkách, nechala na pokoji. Na to, že je okradla, přijdou, až zjistí, že její věci zmizely, nebo až budou potřebovat další peníze.

A proč by si měli všimnout něčeho, co se týká jí? Je přece neviditelná.

Maria věděla, co hledá. Nějakého *gringa*. Turistu. Američana s autem. Nebo by se mohla svézt nějakým autobusem, ne tím pro Mexičany, ne autobusem, který kontrolovala policie – policie podplacená drogovým kartelem, pro který pracují její bratři. Maria byla mazaná, velmi mazaná – jako dítěti ulice jí nic jiného nezbyvalo.

Stejně jako rozbité panenky a plyšáci v její pohádce se i Maria rozhodla utéct.

Panenkám a plyšákům se to nakonec povedlo, dostali se do Ameriky s bílým děvčátkem, které se jmenovalo Maria – stejně jako ona. To jméno používali i Američani. Maria v pohádce své nové kamarády našla před vchodem do muzea. Ukryla je v kapsách a oni si pak zalezli do kufru její matky a letěli letadlem, letěli až do Hollywoodu...

„Není na vás ten tlak příliš silný, madam?“ zeptala se konejšivým tónem masérka.

Maria sebou trhla. *Není na vás ten tlak příliš silný?* Připadalo jí to směšné.